

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδοῦ Πατησίων ἀριθ. 9.

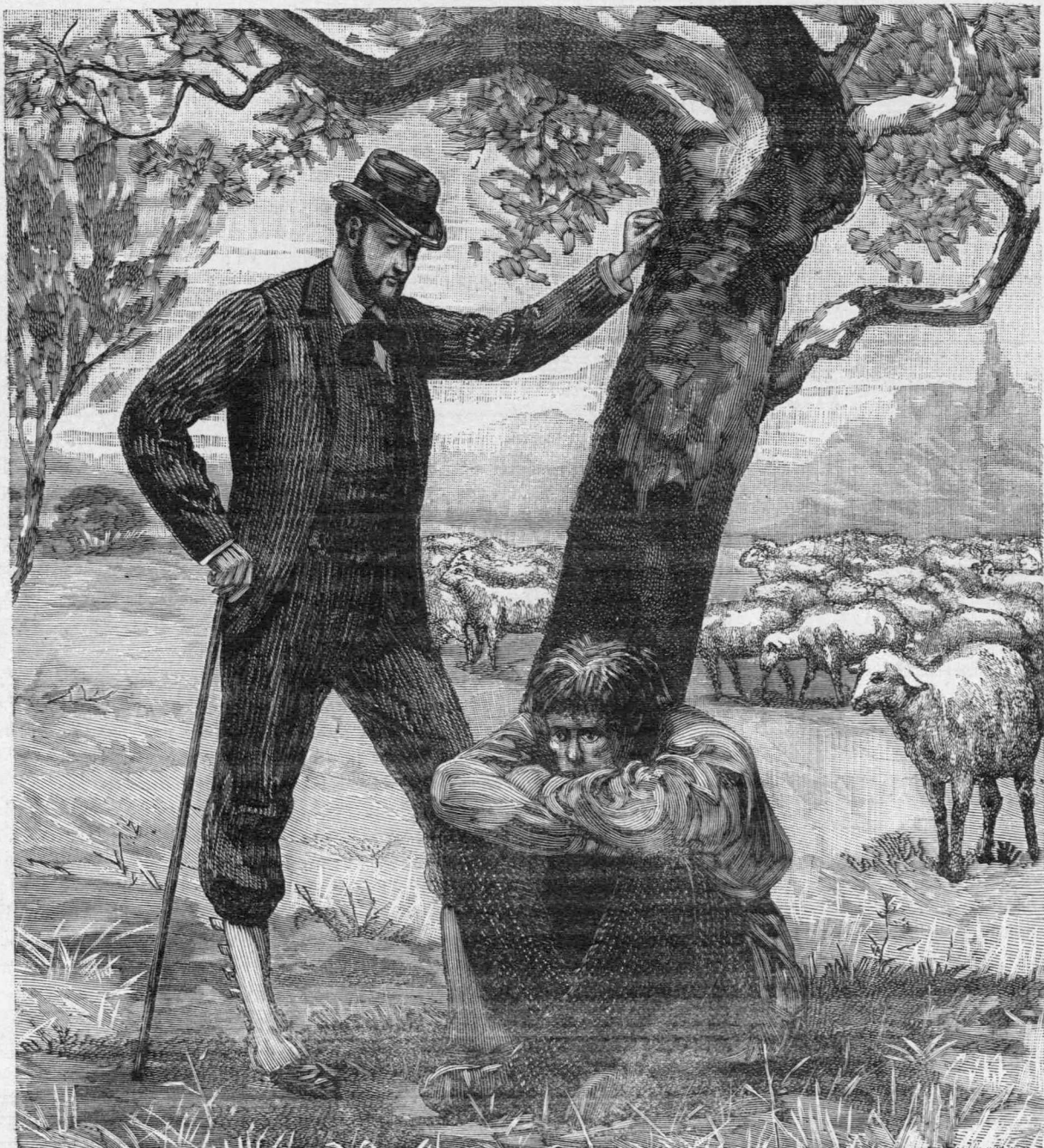
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
σείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετὰφρασίς Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετὰφρασίς Χαρ. Καλαϊσιάνη, (συνέχ.)
Οὐίλλη Κόλλιερ: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετὰφρ. Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.)
— *Albert Leroy*: NANI-NANI, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωσία

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῶν ἐξωτερικῶν φρ. χρυσῶ 15.
'Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

'Εκδόθη συνισταλμένος παρά τὴν ρίζαν δένδρου. (Σελίς : 266).

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Διήγημα Αιμυλίου Ρισβούργ.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Μετὰ δύο ἡμέρας ἔλαβεν ἐπιστολὴν τῆς θείας Ἰσαβέλλας περιγράφουσαν τὰ τῆς συνεντεύξεως τοῦ Ῥοβέρτου καὶ τοῦ Γεωργίου. Ὁ Ῥοβέρτος ἦτο ὠχρὸς καὶ ἀδύνατος ἅμα ἰδὼν τὴν θείαν, ἀνεφώνησεν ὑπὸ χαρᾶς, ἀναγνώρισας δὲ καὶ τὸν Γεώργιον εἶπεν ἀγριωπὸς : « Τί ἔρχεται νὰ κάμη ἐδῶ ὁ υἱὸς τοῦ Καρβαγάν ; » ὁ δὲ Γεώργιος ἀπεκρίθη διὰ τῆς γλυκείας φωνῆς του « ἔρχεται νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ κυρίου Κλαϊρεφόν » τότε συγκινηθεὶς ὁ Ῥοβέρτος ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας του κλαίων, καὶ ἔθλιψε τὸν πρῶτον ἐχθρόν του εἰς τὰς ἀγκάλας του. Οἱ δύο νέοι ἔγιναν φίλοι ἀδελφικοί.

Ἐν ἐτέρᾳ ἐπιστολῇ ἔγραφεν ἡ θεία ἐξαίρουσα τὰς σπανίας ἀρετὰς τοῦ Γεωργίου. « Πόσον τον εἶχα ἀδικήσῃ, ὅταν τον εἶδα τὴν πρώτην φοράν ! Τὴν συστολὴν του καὶ τὴν σεμνότητά του ἐγὼ τὴν ἐνόμισα ὡς βλακίαν ! Πόσον τον ἀδικήσα ! Εἶνε σὰν κορίτσι. Ὅμιλεῖ, ἀγάπη μου, ὦρας ὀλοκλήρους, μοῦ διηγεῖται τὰς περιηγήσεις του, καὶ μου τα λέγει ὅλα του μ' ἐπῆρε ἀπὸ καλὸ μάτι. Καὶ νὰ εἴξερεις τί ὑπέφερον ἐξ αἰτίας μας ! Ἀλλὰ μου εἶπε νὰ μὴ σου γράψω τίποτε !... Ὅταν θὰ εὐρεθῶμεν αἱ δύο, θὰ σοῦ τα διηγηθῶ νὰ τον θαυμάσῃς ».

Ἦλθε τέλος ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἔμελλε νὰ μεταβῆ ἡ Ἀντωνία. Ὁ γηραιὸς μαρκήσιος μαθὼν τοῦτο, ἐταράχθη ὀλίγον καὶ ἐφάνη ὅτι ἐπικνήθη πρὸς στιγμὴν τὸ λογικόν του.

« Κόρη μου, εἶπε πρὸς αὐτήν, ὑποβαλλόμεθα εἰς δεινὴν δοκιμασίαν. Πήγαινε νὰ παρασταθῇς τὸν ἀδελφόν σου, καὶ νὰ με ἀντικαταστήσῃς καὶ νὰ βεβαιώσῃς διὰ τῆς παρουσίας σου τὴν πεποιθησίν μας, ὅτι κανεὶς Κλαϊρεφόν δὲν ἐξευτελιζει τὴν τιμὴν του. Φέρε εἰς τὸν υἱόν μου τὴν εὐχὴν μου, καὶ ὅτι καὶ ἂν συμβῆ, εἰπέ του ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἀμφιβάλω περὶ τῆς ἀθωότητός του ».

Καὶ ἐπέθηκε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς κόρης του εἰπὼν :

« Εἰς τὴν εὐχὴν μου, κόρη μου, καὶ ἔχει ὁ Θεός ! »

IH'

O ΣΩΤΗΡ

Ὡρα 3 μ. μ.

Ἡ αἰθουσα τοῦ κακουργοδικείου ἀρχίζει νὰ σκοτιζεται.

Πληθος πολὺ συνωστιζεται ἐπὶ τῶν ἐδωλίων τοῦ ἀκροατηρίου, συναθροίζεται ἐν τοῖς διαδρόμοις καὶ συρρέει μέχρι καὶ

τῶν θέσεων τῶν προωρισμένων εἰς τοὺς δικηγόρους καὶ τοὺς δημοσιογράφους.

Ἐν γωνίᾳ ἀποκέντρῳ ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ μόναι καὶ μακρὰν βλεμματίων περιέρχων, παρίσταντο ἀπὸ πρωίας ἡ Ἀντωνία καὶ ἡ θεία Ἰσαβέλλα εἰς τὴν φρικαλέαν συζήτησιν, ἐν ἣ ἦσαν περιπεπλεγμένα ὅτι εἶχον ἐπὶ γῆς προσφελέστατον καὶ πολυλιμώτατον, ἡ τιμὴ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ῥοβέρτου.

Ἐνώπιον αὐτῶν ἐξηπλοῦτο τὸ κενὸν διάστημα, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ἦσαν τὰ δρῦφακτα τὰ χωρίζοντα τὸ ἀκροατήριον ἀπὸ τῶν δικαστῶν, ὀλίγον δὲ περαιτέρω ἦτο τράπεζα ἐφ' ἧς ἔκειντο τὰ πειστήρια τοῦ ἐγκλήματος, μάλλινον περιώμιον καὶ μαντήλιον μεταξύ. Ἐτι δὲ περαιτέρω πρὸς τὸν τοῖχον τῆς αἰθούσης ἐκάθητο οἱ ἀπαθεῖς καὶ ἀμελικτοὶ δικασταὶ σοβαροὶ ἅμα καὶ μεγαλοπρεπεῖς. Ἀριστερὰ ἐκάθητο οἱ ἔνορκοι, καὶ δεξιὰ ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τοῦ κατηγορουμένου ἐκάθητο μεταξύ δύο χωροφυλάκων εἰς Κλαϊρεφόν. Ὀλίγον κατωτέρω καὶ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τῆς ὑπερασπίσεως ὁ Γεώργιος Καρβαγάν, ἐνδεδυμένος τὸν μέλανα μανδύαν τῶν δικηγόρων.

Τὸ ἀκροατήριον ὅλον ἦτο προσηλωμένον μετὰ συγκινήσεως εἰς τὸν φοβερόν ἀγῶνα τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἡ ἀνάκρισις ἦτό πως εὖνους πρὸς τὸν Ῥοβέρτον, ὅστις κατὰ συμβουλήν τοῦ Γεωργίου εἶχε δεῖξῃ κρίσιν καὶ μετριοπάθειαν οὐ τὴν τυχοῦσαν.

Ἡ δὴλωσις τοῦ ἱατροῦ εἶχε ποιήσῃ αἰσθησιν καλὴν, ἀλλὰ ἡ ἀκρόασις τῶν μαρτύρων ἐτάραξε τὰ μέγιστα τοὺς ἔνορκους, διότι ὁ μὲν Μαδητῆς καὶ ὁ Φλέρης εἶχον ἀποκαλύψῃ γεγονότα ἐπιβαρύνοντα τὸν Ῥοβέρτον, ὁ δὲ Πουρτοῦς ἐνδοιάζων καὶ τρέμων διηγήθη τὴν σκηνὴν τῆς δολοφονίας, ἐξητάσθησαν ἔπειτα ἄλλοι τινὲς μάρτυρες, καὶ τελευταῖος πάντων ὁ πρόεδρος, δυνάμει τοῦ δικαιώματος ὅπερ παρέχει εἰς αὐτὸν ὁ νόμος, ἐξήτασε τὸν μοχθηρὸν Τρεχανέμην.

Τόσον δ' ἐπιδειξίως ἦσαν ἐξυφασμένα τὰ τῆς κατηγορίας, ὥστε ἐφαίνετο πολὺ δύσκολον νὰ τα προσβάλῃ τις. Καὶ ὅμως ὁ Γεώργιος μετὰ πολλῆς ἡρεμίας καὶ ἀκαταμαχῆτου ἐτοιμότητος καὶ ἀκριβείας εἶχεν ὑποβάλῃ τὰς ἐρωτήσεις εἰς τοὺς μάρτυρας, εἶχε συζητήσῃ τὰς καταθέσεις των καὶ προσπαθήσῃ νὰ ἀποδείξῃ αὐτοὺς ἀντιφασκόντας πρὸς ἀλλήλους. Τοῦτο δὲ μάλιστα ἤθελε νὰ καταστήσῃ φανερώτατον, τὴν ὑπάρχουσαν σύμνοιαν καὶ ἀρμονίαν μεταξύ τῆς Τριανταφυλλιάς καὶ τοῦ Ῥοβέρτου. Αὐτὴν τὸν εἶχεν ἀκολουθήσῃ ἐκουσίως καὶ μετὰ χαρᾶς, χωρὶς αὐτὸς οὐδόλως νὰ τὴν βιάσῃ ἢ νὰ ἐπιχειρήσῃ κἄν νὰ τὴν καταπέσι. Εἰς τοῦτο συνεφώνουν πάντες οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας, διαβλέποντες ὅτι οὕτω πως θὰ ἀποδειχθῇ τὸ ἐγκλημα.

« Ἄ ! βέβαια, ἔλεγον οἱ μάρτυρες, ἔφυγε μαζί του ἡ συχωρεμένη γελαστὴ καὶ χαροῦμένη, μάλιστα τὸν ἐκρατοῦσε

καὶ ἀπὸ τὸ χέρι. Καὶ ὅλο τὸ δρόμο ἀκουότανε τὰ γέλια τῆς. Ἐχανε τὸ νοῦ τῆς μετὸν υἱὸν τοῦ μαρκησίου. Αὐτὸς ὁμως !... »

Ὁ Ῥοβέρτος, καθήμενος ἐπὶ τοῦ δρῦνου ἐδωλίου, ὅπερ εἶχον καταστήσῃ λειπὸν τόσοι καὶ τόσοι ἐγκληματῆται καθισαντες ἐπ' αὐτοῦ, ἤκουε ταῦτα πάντα ἀπαθῶς καὶ ἡσύχως.

Ἐν δὲ τοῖς μυχίοις τῆς καρδίας του μία φωνὴ ἐξηγείρετο κατὰ τῆς ἀδικίας τῆς δίκης ταύτης.

Διενσεῖτο δέ :

« Ἐγὼ πολλάκις διετείνομην ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ συμβαίνωσι δικαστικαὶ πλάνας. Καὶ ὅμως σήμερον καταπιέζομαι ἀθῶος, καὶ κινδυνεύω νὰ κατασυντριβῶ ὑπὸ τὸ βάρος μαρτυριῶν, τὰς ὁποίας δὲν δύναμαι νὰ ἀναιρέσω ἢ νὰ ἀντικρούσω. Καὶ οἱ ἄνδρες οἱ καθήμενοι ἀπέναντί μου, ἐὰν τὰ φῶτα, ἐὰν ἡ φωνὴ τοῦ συνηγόρου μου δὲν κατορθώσῃ νὰ τοὺς διαφωτίσῃ, ἀφεύκτως θὰ με καταδικάσωσιν ἐν πάσῃ συνειδήσει ».

Ἐν τούτοις ἐκάθητο ἡσύχως, οὐδὲν ἄλλο ἀντιτάσων εἰς τὰς κατηγορίας ἢ τὸ ὑπερήφανον καὶ ἀκαμπτον τῆς στάσεώς του, ἀπαξ δὲ μόνον, ἀκούσας τὸν Τρεχανέμην ἐκφραζόμενον κατ' αὐτοῦ λυσσῶδως, δὲν ὑπέμεινε, ἀλλ' ἀποτόμως ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν λαθροθῆραν εἶπε :

« Τὸ ἐγκλημα διὰ τὸ ὅποιον κατηγορεῖς ἐμὲ τὸν ἄθρον, δὲν εἶνε τὸ μόνον τοῦ ὁποίου μάρτυς εἶνε ὁ λόφος. . . Πρὸ ὀλίγου δὲν εἶχε γίνῃ ἀπόπειρα φόνου ; Πῶς δὲν ὀμιλεῖς καὶ περὶ αὐτῆς τῆς ἀποπειρας ; διατὶ τὴν ἀποσιωπᾷς ; ἔ ; »

Καὶ ὁ μὲν Τρεχανέμης ὠχρίασεν, ὁ δὲ πρόεδρος ἐβίασε τὸν Ῥοβέρτον νὰ ἐξηγηθῇ σαφέστερον. Ἀλλ' ὁ Ῥοβέρτος ἀναλαβὼν τὴν προτέραν ἀπάθειάν του, εἶπε πρὸς τὸν πρόεδρον :

« Κύριε πρόεδρε, δὲν ἤλθα ἐδῶ νὰ κατηγορήσω ἄλλον, ἀλλὰ νὰ ὑπερασπίσω τὸν ἑαυτόν μου. Αὐτὸς εἴξυρει πολὺ καλὰ τί θέλω νὰ εἶπω . . . »

Τῶν ἀδυνάτων νὰ ἀποσπάσωσιν ἐκ τοῦ στόματός του ἓνα κἄν λόγον περιπλέον. Ἀλλ' ἡ κατηγορία ἐφάνη ὑποχωροῦσα διότι σκιά καὶ ταραχὴ ἐπεσκίασεν αὐτήν, τὸν δὲ νοῦν τῶν ἀκροατῶν ἐκυρίευσεν μυστηριώδης ὑποψία.

Ἡ ἀγόρευσις τοῦ δικηγόρου τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐπανάφερε τὸν ἀγῶνα. Ἡ ἀγόρευσις κομψή, πυκνὴ, σύντομος καὶ περιεκτικὴ καὶ δολία ἐξεσφενδόνισε καὶ περιέπλεξε τὸν Ῥοβέρτον εἰς δίκτυον ἠθικῶν ἀποδείξεων, ἀφήσας εἰς τὸν δημόσιον λειτουργὸν νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῶν ὑλικῶν ἀποδείξεων.

Κατὰ τὴν φοβεράν ταύτην προσβολὴν ἡ Ἀντωνία καὶ ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἐκάθητο ἐπὶ ἀνημμένων ἀνθράκων. Ἀνέκφραστος ἦτο ἡ ἀγωνία των, καὶ ἐνόμισαν τὴν ὑπόθεσιν ὡς χαθεῖσαν. Διότι, κατὰ τὴν κρίσιν των, οὐδέποτε θὰ ἠδύνατο ὁ Γεώργιος νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἴχνη τῆς φρικαλέας ταύτης ἀγορεύσεως, ἐν ἣ ὁ χαρακτήρ τοῦ Ῥοβέρτου ἀνελύετο μετὰ δεινῆς δεξιότη-

τητος· ἡ μὲν ἀγαθὴ καὶ γενναία ὄψις του ἔμενεν ἐν τῷ σκότει, ἡ δὲ τραχεῖα, ἡ δεσποτικὴ καὶ παράφορος ἀνεπτύσσεται καὶ ἐξηπλοῦτο πῶς φανερά. Ὁ Ῥοβέρτος παρεστάθη ὡς ὁ πιθανώτατος ἐγκληματίας, ὁ πνίξας τὴν Τριανταφυλλίαν ἐν κτηνώδει κινήσει, ἀκουσίᾳ μὲν ἀλλὰ βεβαιότητι.

Ἡ κατηγορία τοῦ εἰσαγγελέως ἐκορύφωσε τὴν ταραχὴν τῶν δυστήνων γυναικῶν. Ἐνεκα τῆς ὑποκόφου φωνῆς του, καὶ τοῦ ἐουθροῦ μανθῦου του, ἐφάνη εἰς αὐτὰς ὡς ὁ προδρόμος τοῦ δημίου. Διὰ τῆς ἀπειλητικῆς χειρὸς του ἐφαίνετο θέλων νὰ συλλάβῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ῥοβέρτου· ἡ ἐμφαντικὴ εὐφραδεία του ἐφάνη εἰς αὐτὰς ἀπαισία. Ἐν τούτοις ὅμως ἐν τῇ σειρᾷ τῆς εὐήχου ἀγορεύσεώς του διεῖδον ὅτι παρεδέχεται καὶ ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις, προτείνων ἀντὶ τοῦ ἰκριώματος τὴν εἰρκτὴν. Τοῦτο ὑπονοήσασα ἡ θεία Ἰσαβέλλα, κατεπλάγη καὶ ἀπηλπίσθη τόσον, ὥστε ἡ ἀνεψιά της μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδυνήθη νὰ τὴν συγκρατήσῃ νὰ μὴ διακόψῃ τὸν ἀγορεύοντα εἰσαγγελέα καὶ νὰ ἐγειρῇ μέγα σκάνδαλον.

«Εἰρκτὴν! ἐφέλλισεν ἀγρίως ἡ γηραιὰ κόρη. Ἐνας Κλαϊρεφὸν εἰς τὴν εἰρκτὴν! ἀκοῦς ἐκεῖ! προτιμῶ νὰ του φέρω ἐγὼ μόνη μου τὸ δηλητήριον!

— Ἀκούσατε, θεία μου, ἀκούσατε, ἐψιθύρισε ἡ Ἀντωνία, καὶ παρατηρήσατε πόσον ἤρεμος καὶ γαλήνιος εἶνε ὁ κύριος Γεώργιος.

— Τὰ ἔχει χαμένα, Ἀντωνία μου».

Ἐν τῷ ἐπιλόγῳ του ὁ εἰσαγγελεὺς προεκάλεσε τὴν αὐστηρότητα τῶν ἐνόρκων, τῶν πεφωτισμένων φρουρῶν τῆς δικαστικῆς ἰσότητος καὶ τῶν τιμωρῶν τῆς ὀκνηρίας τῆς μητρὸς τῶν ἐγκλημάτων. Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις του διεδέχθη σιωπὴ φοβερά.

Μετὰ τὸν εἰσαγγελέα ὁ πρόεδρος μετὰ φωνῆς βραδείας ἀπήγγειλε τὴν νενομισμένην φράσιν:

«Ἡ ὑπεράσπισις ἔχει τὸν λόγον».

Ὁ Γεώργιος ἠγέρθη, ἐν ᾧ ψιθυρισμὸς περιεργίας ἠκούσθη καθ' ὅλην τὴν αἴθουσαν.

Ἦτο ὠχρὸς, ἀλλ' οὐδέποτε διέλαμπεν ἐπὶ ἀνθρωπίνου μετώπου μείζων ἀπόφασις καὶ πεποίθησις.

Ἀπέβλεψε πρὸς τὸ ἀκροατήριον καὶ περιέφερε τὸ βλέμμα του βαθύ καὶ ἐταστικόν. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἠτένισε τὴν Ἀντωνίαν, ὡς θέλων νὰ ἐμπνευσθῇ ἐκ τῆς θέας τῆς ἐξαιρέτου νεάνιδος, ἠτένισε τὴν Ἀντωνίαν καὶ ἤρχισε τὴν ἀγόρευσίν του.

Ἡ φωνὴ του κατ' ἀρχὰς ἦτο χαμηλὴ καὶ μετὰ τινος ῥαθυμίας, ὡς ἐὰν ἀπηξίου νὰ ἀντικρούσῃ τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀντιπάλων του. Τοσαύτην δὲ συμπαθητικὴν ἠδύτητα εἶχεν ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, ὥστε τὸ ἀκροατήριον ἐφρικίασεν ἐξ ἠδονῆς.

Καὶ πρὶν μὲν εἰσέλθῃ εἰς τὴν συζήτησιν, ἡ φωνὴ του ἦτο θωπευτικὴ μᾶλλον, ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ ἔξοχος μουσουργὸς προανακρούει τὸ μέλος ὅπερ θὰ ἐκτελέσῃ ἀρχόμενος διὰ συγχορδιῶν ἀβρῶν καὶ μα-

μαλακῶν. Τόσον δὲ προφανῶς ἦτο κύριος ἑαυτοῦ, ὥστε ὁ ἔξοχος ἐκ Παρισίων δικηγόρος συνωφρῶθη καὶ ἔπαυσε τακτοποιῶν τὰ ἔγγραφα του μετὰ προσποιητῆς ἀδιαφορίας. Οἱ δικασταὶ εἶχον ἀνακαθίσθαι ἐπὶ τῶν βαθειῶν ἐδρῶν αὐτῶν προσέχοντες. Οἱ δὲ ἔνορκοι ἐκάθητο ἀκίνητοι καὶ συγκεκινημένοι ὡς οἱ ἀκρωμένοι δεινοῦ μουσουργοῦ ἄμα τῷ πρώτῳ φθόγγῳ ἢ τῇ πρώτῃ κινήσει τῶν χειρῶν του.

Ἐν τῇ εὐρείᾳ αἰθούσῃ οὐδὲ μία κἄν ἀναπνοὴ ἠκούετο.

Ἡ ἀγόρευσις τοῦ Γεωργίου ἀνεπτύσσεται μελωδικῆ, ἐνέχουσα πολὺ τὸ ποιητικὸν ἐν τῷ σκιοφῶτι τῆς αἰθούσης.

Ἡ Ἀντωνία συγκεκινημένη καὶ ὑπὸ νευρικῆς ταραχῆς κατεχομένη ἠκραστο τὸν ὑπερασπιστὴν τοῦ Ῥοβέρτου μετ' ἀγωνίας ἄμα καὶ θαυμασμοῦ· διότι ἡ ἐξαιρέτος νεῦσις ἐγένισκε κάλλιστα ὅτι ὁ Γεώργιος ὠμίλει δι' ἀγάπην της. Ἐν τῇ ταραχῇ της δὲν ἤκουε τί ἔλεγεν ὁ Γεώργιος, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἦτο διαρκῶς προσηλωμένον ἐπ' αὐτῆς, ἦτο πολὺ εὐγλωττότερον καὶ τοῦ λόγου του. Τὸ βλέμμα του ἔλεγε: «Σὲ λατρεύω· πᾶν ὅτι κάμνω, πρὸς χάριν σου τὸ κάμνω, διὰ νὰ εὐαρεστήσω σέ. Ἀγωνίζομαι διὰ σέ καὶ μόνη ἔσο ἀμέριμος διότι ἐγὼ ὑπερασπίζω τὴν ὑπόθεσίν σου· θὰ ζητήσω καὶ θὰ εὖρω δυνάμεις ὑπερανθρώπους, καὶ θὰ θριαμβεύσω».

Ἡ Ἀντωνία ἠσθάνθη ὅτι ἐλάμβανε θάρρος καὶ ἐλπίδας· δὲν ἐφοβεῖτο πλέον ἀλλὰ κατείχετο ὑπὸ νάρκης καὶ δὲν ἠδυνάτο νὰ διακρίνῃ τὸ ψευδὲς καὶ τὸ πραγματικόν. Ἐνόμισεν ὅτι τὴν περιεκάλυπτε νέφος καὶ συνεχέοντο τὰ περὶ αὐτὴν. Εἶδεν ὀπτασίαν ὅτι εὐρέθη εἰς μέρη ἀγνωστα, ἐνθα ἔψαλλε φωνὴ γλυκυτάτη καὶ θεία, καὶ ἡ φωνὴ αὕτη ἔλεγε τὰ τῆς παιδικῆς ἡλικίας αὐτῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της. Τὸ ἄλσος Κλαϊρεφὸν ἐφαίνετο λαμπρῶς φωτιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου ἐβάδιζε γυνὴ πάσχουσα, ἡ μαρκησία ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ὁποίας ἦτο ἐπιχευμένη νεκρικὴ ὠχρότης. Δύστηνα ὀρφανά! οὐδέποτε ἠσθάνθησαν τὰς ἠδύτητας τῆς μητρικῆς στοργῆς, ἀλλ' ἠλικιώθησαν μετὰ τὸ πατρὸς των, παραδεδομένου ὅλως εἰς ἐπιστημονικὰς ἐργασίας, καὶ τῆς γηραιᾶς θείας των ἀγαθῆς μὲν καὶ ζωηρᾶς ἀλλ' ἀδυνάτου χαρακτῆρος. Ὅλος ὁ βίος τῶν δύο ὀρφανῶν περιεστρέφετο ἐν τῇ πατριαρχικῇ ταύτῃ μονοτονίᾳ· ἀγάπη ἄκρα πρὸς τὸν πατέρα καὶ ὑποταγὴ τελεία εἰς τὰς ἰδιοπρατίας αὐτοῦ· ἔπειτα δὲ κατ' ὀλίγον εἰσήλασεν εἰς τὸν οἶκον ἡ καταστροφή καὶ ἡ ἔχθρα καὶ τὸ μῖσος τῶν ἀνθρώπων, ὅπερ ἠῤῥα καὶ ἐκραταίουτο περὶ τὸν γηραιὸν οἰκοδεσπότην.

Ἡ ὀπτασία, αὕτη ἦτο ἀκριβεστάτη εἰκὼν τῶν πραγμάτων.

Καὶ ἡ θεία φωνὴ ἐξηκολούθει ἄδουσα ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον θωπευτικὴ καὶ τρυφερὰ, εἶχε τι τὸ σοβαρὸν καὶ θλιβερόν, ἦτο συγκινητικὴ καὶ ἔνυσεν ἐμέσως τὴν καρδίαν. Ὑψοῦτο ἀρμονικῆ καὶ ποικίλῃ

καὶ νικηφόρος ἐπλήρου τὰ πνεύματα παιθούς. Αἱ περίοδοι ἐγίνοντο συχνότεραι τὰ ἐπιχειρήματα πυκνότερα καὶ ἐρρίπτοντο εἰς τὸ μέσον ὡς τάγματα στρατοῦ ἐφορμῶντα εἰς ἐφοδόν.

Ἡ Ἀντωνία ἠκραστο, κατεχομένη ὑπὸ σφοδρᾶς περιεργίας, πυρέσουσα, προσηλωμένη εἰς τὸν θέλοντα τὴν ἀκοήν της, ζῶσα δι' αὐτοῦ καὶ ἐνθουσιῶσα διὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του. Ἦτο ὅλη ἐν αὐτῷ, τὸν ἐβοήθει, τῷ ὑπηγόρευε, τὸν ἐνεψύχωνε, μάλιστα δὲ καὶ ἐφαντάσθη ὅτι αὐτὴ ὑπερασπίζει τὸν ἀδελφόν της. Ἡ ἀγόρευσις ἐκείνη σαφῆς καὶ νευρωδῆς, ἦτο αὐτὴ ἡ ἔκφρασις τῶν διανοημάτων της καὶ διὰ στόματος τοῦ Γεωργίου αὐτὴ ἠγόρευε.

Τοσοῦτο δὲ ζωηρὰ ἔγινεν ἡ ὀπτασία αὕτη, ὥστε ἡ νεῦσις ἀφυπνίσθη αἰφνης καὶ εἶδε διαλυομένην τὴν γλυκυτάτην ὀπτασίαν, καὶ εἶδε πάλιν τὸ συνωσιζόμενον πλῆθος, τὴν θείαν της, τοὺς δικαστάς, τὸν ἀδελφόν της, τὸν Γεώργιον.

Ὁ Γεώργιος δὲν ἦτο ὠχρὸς πλέον, αἱ πρεϊαὶ του ἐρρόδιζον ὑπὸ τῆς ζωηρότητος τῆς ἀγορεύσεως, καὶ αἱ κινήσεις τῶν χειρῶν του ἦσαν ταχύτεραι καὶ ζωηρότεραι.

Συνεζήτει μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας, καὶ πᾶσαι αἱ ἐρωτήσεις, ἃς εἶχεν ἀποτεῖναι εἰς τοὺς μάρτυρας τῆς κατηγορίας, ἐχρησίμευον αὐτῷ ὡς ἐπιχειρήματα τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἐφερὲν εἰς ἀντιπαράστασιν τὰς μαρτυρίας τῶν κατηγορῶν, καὶ ἀναλύων αὐτὰς καὶ ἐπιδεικνύων αὐτὰς συγκρουομένας, συνέτριβε καὶ κατέρριπτε μετ' ἀκαταμαχῆτου δυνάμεως.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBBY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ, εἰς ἣν ὁ ὀδοφύλαξ εἶχεν ἀναθέσει τὴν φύλαξιν τῆς θυγατρὸς του, δὲν διέπρεπεν ἐπὶ πονηρίᾳ, ἀλλ' οὔτε ἐπὶ νοημοσύνῃ, εἶχεν ὅμως ἐξαιρέτου καρδίαν, ἄμα δ' ἠννόησε τὸ κακόν, ὅπερ διέπραξε, παρεδόθη εἰς ἀπελπιστικὰς παντομίμας καὶ ἐπιφωνήματα. Εἶτα, σκεφθεῖσα αἰφνης ὅτι θὰ ἦτο φρονιμότερον νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλμα της, ἔτρεξε πρὸς τὸν Κάμπρεμερ, ἐνηγκαλίσθη αὐτόν, καί-τοι ἀπωθοῦντα αὐτήν, καὶ τῷ λέγει:

— Δὲν εἶμαι παρὰ ἓνα ζῶον... ἀξίζω νὰ μοῦ σπάσῃς τὸ κεφάλι μὲ τὸ ραβδί σου... ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀξίζει τίποτε... Ἐλα καλλίτερα μαζύ μου νὰ πάμε εἰς τοῦ ἀστυνόμου. Θὰ τοῦ διηγηθῶ πῶς ἔτρεξε ἡ δουλειά, καὶ θὰ τὸν κάμω νὰ κατα-

λάβη τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γυναίκας καὶ τῆς ἀμαξας ποῦ μὰς ἔβαλε μέσα τὴ μικρῇ. Θὰ μάθουν ποῦ ἐπῆγε, θὰ τὴν πιάσουν, καὶ νὰ μὴ μὲ λέν Ἰουλίτ Σορβιὲ ἂν δὲν τῆς βγάλω τὰ μάτια, γιὰτὶ θ' ἀφήσω τὴ δουλειά μου γιὰ νὰ τρέχω τὸ κατόπι τῆς μὲ τὴν ἀστυνομία.

— Ἀπὸ ποῖο μέρος ἐπῆγε ἡ ἀμαξά, ἠρώτησεν ὁ ὁδοφύλαξ, καταπεπονημένος ἐκ τῆς συγχιήσεως.

— Ἀνέβηκε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ προαστείου τῆς Ἰταλίας... καὶ μιὰ τρεχάλα!..

— Τὴν ἐπῆγαν ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι... θὰ τὴν σκοτώσουν, ἐψιθύρισεν ὁ Κάμπρεμερ.

— Δὲν θὰ ἔχουν τὸν καιρὸν... ἀπὸ τώρα ἕως αὔριον θὰ τοὺς ἔχωμε πινασμένους... μιὰ ἀμαξά μὲ τόσο λούσο, τὴν καλοβλέπουν... εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Σαζύ, ἔχω πολλοὺς γνωρίζοντες, βρίσκονται καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ποῦ γνωρίζουν τὴν μικρῇ... καὶ θὰ τὴν εἶδαν.

— Ναί, αὐτὸ εἶνε ἡ τελευταία μου ἐλπίδα... πάμε, εἶπεν ὁ Κάμπρεμερ.

Ἡ κυρὰ Σορβιὲ ἐφόρεσεν ἀμέσως τὴν καλύπτραν τῆς, καὶ ἐχειρονόμει ὡς εἰ ἡ κλέπτρια τῶν παιδιῶν εὐρίσκετο ἤδη ἐγγὺς τῶν γρόνθων τῆς.

— Μιὰ λέξι, τῇ λέγει ταχέως ὁ πατήρ, ὅστις δι' ὑπερανθρώπου δυνάμεως, εἶχε καταστῆ κύριος ἑαυτοῦ. Ἡ Μάρθα ἐφοβήθηκε ὅταν εἶδε τὴν γυναῖκα;

— Καθόλου. Ἐκλαψὲ ὅταν τῆς εἶπα πῶς ἦσουν πληγωμένοι, ἀλλὰ μοῦ ἀπάντησε ἀμέσως: «Πηγαίνω νὰ δῶ τὸν πατέρα.» — Ἐδῶ εἶνε μιὰ γυναῖκα, ποῦ θὰ σὲ πάγη ἐκεῖ ποῦ εἶνε ὁ πατέρας σου», τῆς εἶπα ἐγώ. Ἐφώναξε: «Πάμε!» Καὶ νὰ ἔβλεπε τὰ μάτια καὶ τὰ μούτρα τῆς... μιὰ κόρη εἴκοσι χρόνων δὲν θάταν πειρὸ γενναία. Ἄφησε τὴν κυρίαν νὰ τὴν φιλήσῃ καὶ ἀνέβηκε μόνη τῆς στὸ ἀμάξι.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Κάμπρεμερ, εἶνε νὰ τρελλαθῇ κανεὶς. Ἡ Μάρθα, ποῦ ἐγνώριζε καλὰ πῶς τὴν κυνηγοῦν, ποῦ ἐγνώριζε πῶς ἐγὼ δὲν ἤμουν τῆς ὑπηρεσίας ἀπόψε εἰς τὴν γραμμὴν! Πῶς ἤμπόρεσε νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰ ψέμματα αὐτῆς τῆς γυναίκας;

— Σὲ ἀγαποῦσε πολὺ, καὶ γι' αὐτὸ τᾶχασε, ἀπήντησεν ἡ Σορβιὲ. Ἀλλὰ χάνομεν τὴν ὥραν μὰς μὲ τὰς φλυαρίαις, καὶ αὐτὸς μὲ τὴν μικρῇ κόβουν δρόμον. Πάμε στοῦ ἀστυνόμου καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο, παρὰ νὰ καθώμαστε νὰ κλαίμε ἐδῶ.

Ὁ Κάμπρεμερ ἐνόησεν ὅτι ἡ ἀγαθὴ γυνὴ εἶχε δίκαιον, καὶ ἐξῆλθε μετ' αὐτῆς.

KB'

Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ὁ γέρον Λεκὸκ ἔξιν ἐλπίζων μόνον.

Ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ Πιεδούσης εὐρίσκετο ἐπὶ ἰχνῶν, ἀτινα ἐπέτρεπον νὰ καταλήξωσιν εἰς ὀριστικὰ ἀνακαλύψεις, περιέμενε δὲ μετ' ἀνυπομονησίας θετικωτέρας διασαφήσεις.

Ὁ Κάμπρεμερ εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ φέρῃ

εἰς τὸν γέροντα Βινὲ τὴν γενεαλογίαν τῶν Ὁ-Σολιβάν.

Ὅθεν ὁ γέρον Βινὲ ἦτο, καθὼς γινώσκωμεν, ὁ Ναβὰβ τῆς Βαχώρας, ὅστις διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐπιχειρήσεώς του, ἐξήρχετο ἐνίοτε τῆς ιδιότητός του ὡς πρίγκιπος Ἰνδοῦ.

Ἡ μετὰ τοῦ ὁδοφύλακος συνέντευξις εἶχεν ὀρισθῆ διὰ τὴν ἐσπέραν τῆς πέμπτης, ἀπὸ τῆς πέμπτης ὥρας δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ ἄρχων Ζαφέρ ὠδηγήθη, κατὰ τὸ σύνθημα, εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης ἐντὸς τῆς ὠραίας ἀμαξῆς του. Ἐκτάκτως μόνον εἶχε χορηγήσει ἀδειαν ἀπουσίας εἰς τὸν οἰκονόμον αὐτοῦ, ὅστις εὐρίσκετο ἀδιαθετῶν τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Τὸ κλῆμα τῶν Παρισίων δὲν τὸν ὠφέλησεν, εἶπεν ὁ αὐθέντης του εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ «Μεγάλου Ξενοδοχείου».

Ὅθεν ὁ διαληφθεὶς οἰκονόμος εἶχε μείνει ἐντὸς τοῦ ἐνδικαιτήματος, ἔνθα οὐδεὶς ἐσκέφθη νὰ ἔλθῃ ἵνα ταράξῃ τὴν μοναξίαν του, ὀλίγον δὲ πρὶν νυκτώσῃ, ἐξῆλθε μετημφισμένους εἰς ἄστον, ἵνα πορευθῇ καὶ περιμένη τὸν Κάμπρεμερ ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Σατώ-δ'-Ἔ.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κύριος Λεκὸκ ἔκαμε δις τὸν κύκλον τῆς λίμνης, ἐντὸς κλειστῆς ἀμαξῆς, καθόσον οἱ Ἰνδοὶ εἶναι εὐαίσθητοι εἰς τὸ ψῦχος, εἶχεν ὁμως τὴν πρόνοιαν νὰ ἐμφανίζετο συχνάκις ἐπὶ τῆς θυρίδος.

Διεσταυροῦτο μάλιστα μετὰ τῆς Ἀραβέλας Δίσνεϋ, συνοδευομένης ὑπὸ τῆς ἀχωρίστου αὐτῆς Ἐρμηνίας, καὶ ἐχαιρέτα αὐτὰς ἀδρόφρονως.

Περὶ τὴν ἕκτην ἐπανέλαβε τὸν δρόμον τῶν Παρισίων, ὁ ἡνίοχος ὁμως αὐτοῦ ἀντὶ νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον» διὰ τῶν Ἠλισίων Πεδίων, ἔλαβε τὴν πάροδον Βαγράν, καὶ ἐστράφη κατόπιν πρὸς τὰ δεξιὰ, ἵν' ἀκολουθήσῃ τὴν μακρὰν γραμμὴν τῶν ἐξωτερικῶν βουλευθάρτων.

Τὴν ἕκτην καὶ ἡμίσειαν ἡ ἀμαξά ἐφθασεν εἰς τὴν κυκλοτερῆ πλατεῖαν, τὴν σχηματιζομένην διὰ τῆς ἀπολήξεως τοῦ τελευταίου τῶν ἐν λόγῳ βουλευθάρτων, τῆς ὁδοῦ Ὁβερκάνφ, καὶ τῆς λεωφόρου τοῦ Μενιλιμοντάν.

Ὁ ἡνίοχος βραδύνας τὸ βράδισμα τῶν ἵππων του, ὠδεε παραπλεύρως τοῦ τοίχου τοῦ κοιμητηρίου τοῦ Πέρ-Λασαίτ, μέχρις ἐρήμου τινὸς μέρους, ἔνθα ὁ κύριός του ἠδύνατο νὰ κατέλθῃ χωρὶς φόβον νὰ παρατηρηθῇ.

Ἡ ἀμαξά, ἥτις ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ «Μεγάλου Ξενοδοχείου» εἶχε δεχθῆ Ναβὰβ μὲ σαρίκιον καὶ μὲ ἐσθῆτα μεταξίνην, ἀπέδωκεν ἐνταῦθα μικρὸν κτηματῖαν φέροντα πῖλον φαῖδον καὶ ἐπενδύτην, ὅπως συνειθίζουσιν αὐτὸν οἱ κτηματῖαι. Εἶτα, ὁ φίλος τοῦ Πιεδούσης ἐστάθμευσε μετὰ τῆς ἀμαξῆς του, ἐπὶ τοῦ βουλευθάρτου τῆς Σαρόννης, οὐχὶ μακρὰν φιλοξένου οἰνοπωλείου.

Ἐν τούτοις, ὁ κύριος Λεκὸκ, οὕτω μεταμορφωθείς, διηθύνετο βραδέως, κρατῶν ὑπὸ μᾶλης κύλινδρον χαρτίων, πρὸς τὴν

δίοδον, ἔνθα εἶχεν ἐνοικιάσει μικρὸν ἐνδικαίτημα ὑπὸ τὸ ὄνομα κύριος Βινὲ, ὅπως ἐγκαταστήσῃ ἐκεῖσε μικρὸν γραφεῖον.

Ἡ δίοδος αὕτη ἀπέληγεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Ροκέτας, ἐγγὺς τῆς πλατείας, ἔνθα εὐρίσκεται ἡ δημοαρχία τῆς ἐνδεκάτης περιφερείας, ὁ δὲ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ἢ διερχόμενος τὴν πλατεῖαν, ἔνθα ὁ υἱὸς του ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ, ἂν δὲν κατώρθου νὰ τὸν σώσῃ.

Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἠκολούθει τὸν πένθιμον τοῦτον δρόμον, διότι τὸ δρομολογίόν του, ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν κατοικίαν του, ὡς νομικοῦ ἀνθρώπου, ἦτο πάντοτε τὸ αὐτό. Τὸ ἐξέλεξεν ἐν γνώσει, συνέπιπτε δὲ συχνάκις νὰ συναντήσῃ καθ' ὁδὸν τὸν ἀγαθὸν Πήγασον, ὅστις ἐγίνωσκε τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς μεταμφίσεις αὐτοῦ, καὶ ὅστις ἐφρόντιζε νὰ περιδιαβάσῃ καθ' ἑκάστην ἐσπέραν εἰς τὰ μέρη ταῦτα.

Ὁ πρόφην ἀριθμὸς 33 καὶ ὁ πρόφην προῖσταμένος αὐτοῦ ἐπλησίαζον ἀλλήλους ὡς ἀρχαῖοι γνώριμοι, καὶ ἤρχιζον διάλογον σύντομον καὶ οὐσιώδη.

Ὁ Πήγασος ἔδιδεν εἰδήσεις περὶ τοῦ καταδίκου, εἰδήσεις, ἃς ἐχορήγει αὐτῷ εἰς δεσμοφύλαξ, ἀρχαῖος ἀπόστρατος, ὃν, ἐσπέραν τινα εἶχε παρουσιάσει πρὸς τὸν γέροντα Βινὲ.

Τὴν πέμπτην, καθ' ἣν ὁ Κάμπρεμερ ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ, ἵνα συμβουλευθῇ τὸν διαληφθέντα γέροντα Βινὲ περὶ τῆς κληρονομίας Ὁ-Σολιβάν, ὁ Πήγασος, ἀναγκασθεὶς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, δὲν ἠδυνήθη νὰ εὔρεθῃ κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ κυρίου Λεκὸκ, ἀλλ' ὁ δεσμοφύλαξ, ὅστις ἐκάπνιζε τὴν πίπαι του ὑπὸ τὰ δένδρα τῆς πλατείας, παρετήρησε τὸν νομικὸν ἀνθρώπον, καὶ ἐπλησίασεν αὐτὸν μετ' οἰκειότητος.

— Τὸ λοιπὸν, πατέρα, τῷ λέγει, τύπτων αὐτὸν φιλικῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου, πᾶν πάντα ἐμπρὸς αὐτὰ τὰ γραψίματα;

— Ἔτσι κι' ἔτσι! καθὼς βλέπεις, ἀπήντησεν ὁ γέρον Λεκὸκ, δεικνύων τὴν ἐκ μαύρου δέρματος λωρίδα, ἥτις ἐχηρσίμευεν αὐτῷ ἵνα περιτυλίσῃ τὰ ἔγγραφα του.

Ἀληθῶς εἶπεῖν, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην οὐδεμίαν διάθεσιν εἶχε συνδιαλέξωσιν, διότι ἐσυλλογίζετο τὴν ἐπίσκεψιν, ἣν περιέμενε, καὶ ἀνυπομόνει νὰ φθάσῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Μολταῦτα, ἐπειδὴ ὁ Πιεδούσης ἔμελλε νὰ ὀδηγήσῃ παρ' αὐτῷ τὸν Κάμπρεμερ μόνον εἰς τὰς ὀκτῶ καὶ ἡμίσειαν, εἶχε καιρὸν ὥστε νὰ μὴ δυσχερῆσῃ τὸν δεσμοφύλακα, ὃν εἶχε λόγους νὰ κολακεύῃ, διὸ ἀπεράσισε νὰ ἀρχίσῃ στιγματῖαν συνδιάλεξιν.

— Πρέπει νὰ κάνῃς καλαὶς δουλειαὶς εἰς αὐτὴν τὴν συνοικίαν, ἐπανέλαβεν ὁ δεσμοφύλαξ, ἂν καὶ δὲν ἦσαι ἀκόμη καλὰ γνωρισμένος.

— Δὲν εἶμαι δυσχερῆσθημένος, ἀπεκρίθη ὁ αὐτοκαλούμενος γέρον Βινὲ. Αἱ πτωχεύσεις πίπτουν ὅταν βροχή, καὶ ἐπειδὴ

ἡ εἰδικότης μου εἶναι νὰ ταῖς τακτοποιῶ, ἔχω πάντοτε ἐργασίαν.

— Αὐτὸ βέβαια φανερώνει πῶς ἡ δυστυχία τοῦ ἐνὸς κάμνει τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου, εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ δογματικῶς. "Ἄν δὲν ἦσαν αἱ χρεωκοπίαι δὲν θὰ ἐκέρδιζες τὸ ψωμί σου." Ἄν δὲν ἦσαν οἱ κλέπται καὶ οἱ φονιάδες νὰ φυλάγω, ἡ σύνταξις μου δὲν θὰ μ' ἔφθανε οὔτε καπνὸν ν' ἀγοράσω.

— Ὅπως δὴποτε, ἀνέκραξεν ὁ νομικὸς ἄνθρωπος, πρέπει νὰ εἶνε σκληρὸν πρᾶγμα νὰ περνᾷ κανεὶς ταῖς νύκταις του πλησίον ἐνὸς ἀνθρώπου ποῦ θὰ τοῦ κόψουν τὸν λαϊμόν.

— Μπα! συνειθίζει κανεὶς. Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, πρέπει νὰ ἔξερξῃς ὅτι ὅλοι, χωρὶς ἐξαίρεσιν, ἐλπίζουν πάντα ὡς τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Αὐτὸ τοὺς κάμνει νὰ μὴν εἶνε λυπημένοι. Περνοῦν τὸν καιρὸν τοὺς παίζοντες μαζὺ μας τὰ χαρτιά, καὶ θὰ μὲ πιστέψῃς, ἂν θέλῃς, παίζουν μὲ τόση χαρούμενη καρδιὰ ὅσῃ νὰ ἔκαναν τὴν παρτίδα των μέσα σὲ κανένα καφνεῖον.

— Ἐκεῖνος ποῦ ἔχετε τώρα, ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεκὸν διὰ φωνῆς, ἦτις ἔτρεμεν ἀκουσίως αὐτοῦ, παίζει καὶ αὐτός;

— ὦ! αὐτὸς εἶνε ἄλλο πρᾶγμα. Εἶνε στερεὸς ὅσῃν βράχος. Δὲν παραπονιέται ποτέ. Αὐτὸς ἔχει τὴν καρδιὰ ὅσῃν τόπος τῆς καὶ νὰ σοῦ πῶ; στοιχηματίζω πῶς τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ κάμῃ τὸ πῆδημα, θὰ περπατήσῃ ὅσῃν νὰ πηγαίῃ στὸ γάμο.

— Ὅσῃν νὰ πηγαίῃ στὸ γάμο! ἐπανελάθε πικρῶς ὁ γέρον, ὅστις ἐσκέφθη τὴν Θηρεσίαν.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, κύρ Βινέ, ἐπανελάθεν ὁ φιλοσκόμμων δεσμοφύλαξ, ἔξερξῃς ὅτι μιλῶμε Ἰσα Ἰσα στὸ μέρος ποῦ θὰ κοντήνῃ;

Ὁ κύριος Λεκὸν ὠχρίασεν.

Ἀφρημένος ὅπως ἦτο, οὐδόλως ἐπρόσεξεν ὅτι ὁ δεσμοφύλαξ ἐπλησίασεν αὐτὸν εἰς τὸ ἄκρον τῆς δειροστοιχίας, ἦτις ἐκτείνεται πρὸ τῆς θύρας τῆς μεγάλης Ροκέτας.

Κύψας τὴν κεφαλὴν, εἶδεν ὅτι οἱ πόδες αὐτοῦ ἐπάτουν ἐπὶ μιᾶς τῶν μακρῶν, στενῶν καὶ συμμετρικῶς τοποθετημένων πλακῶν, αἵτινες ἐχρησίμευον ἄλλοτε ὅπως ὑποβαστάζωσι τὰ εἰρήσματα τοῦ ἰκρίωματος.

Ὅπισθοχώρησε βιαίως, ὁ δὲ δεσμοφύλαξ, παρατηρήσας τὴν ταραχὴν αὐτοῦ, τῷ λέγει γελῶν:

— Σὰς κάνει ἐντύπωσιν αὐτό, κύρ Βινέ, δὲν εἶνε ἔτσι; Στοιχηματίζω πῶς δὲν τὸ εἶδες ποτέ αὐτό.

— Ὅχι, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἰδῶ, ἐψέλλισεν ὁ Λεκὸν.

— Γιατί; Εἶνε περίεργον πρᾶγμα, καὶ ἔπειτα τόσον γρήγορα γίνεται, ποῦ δὲν ἔχει κανεὶς καιρὸν νὰ τρομάξῃ... ἀπὸ τὸν καιρὸν μάλιστα ποῦ μεταχειρίζονται τὴν νέα μηχανή. Μῆτε σκάλα, μῆτε ὑψωμα. Ὅλα γίνονται Ἰσα στὴ γῆ. Στηλιώνεται σὲ εἴκοσι πέντε λεπτά, δὲν πιάνει περισσότερο τόπο ἀπὸ μιὰ μηχανή

τοῦ ραψίματος, καὶ κάνει ἑλιγώτερον κρότο. Ἄν ἡ καρδιὰ σου τὸ λείει, κύρ Βινέ, θὰ σὲ εἰδοποιήσω μιὰ ἡμέρα ἀρχήτερα μὲ τὸν φίλον Πήγασον, καὶ θὰ σὲ βάλω εἰς τὴν πλατεῖαν, εἰς τὰς τιμητικὰς θέσεις, μαζὺ μὲ τοὺς ἐφημεριδογράφους.

— Ὅχι... ὄχι, σ' εὐχαριστῶ... δὲν θὰ ἔχω τὴν γενναιότητα νὰ ἰδῶ... Εἶσαι τῆς ἰδέας λοιπὸν ὅτι αὐ... αὐτὸς ὁ νέος θὰ κατατομηθῇ;

— Τόσον βέβαιος, ὅπως ἔβρισκόμεθα ἔμεῖς οἱ δυὸ ἐδῶ καὶ ἡ πίπα μου κοντεῖ νὰ σβύσῃ. Γιὰ συλλογίσου λοιπὸν... ἕνας κύριος!... ἂν τοῦ ἀλάφρωναν τὴν ποινή, αὐτὸ θὰ ἔκανε πολὺν θόρυβο. Καὶ ἔς τὸ ὕστερο, μεταξύ μας, τοῦ ἀξίζει. Δυὸ φόνους μονομιᾶς! Δὲν ἔχανε τὸν καιρὸν του, ὁ παλληκαρᾶς!

— Ἀλλά, ἠθροσε μετὰ κόπου ὁ γέρον, αὐτὸ δὲν θὰ γείνη πρὶν περάσουν τρεῖς ἐβδομάδες... Ὑπάρχει ἡ ἀναίρεσις..

— Τὰ ἐσυντόμεψαν ὄλ' αὐτά, κύρ Βινέ. Ἐγὼ δὲν τοῦ δίδω περισσότερον ἀπὸ δέκα πέντε ἡμέρας καιρὸν, καὶ θὰ τὸ ἰδῆς. Δὲν εἶνε παρὰ εἴκοσι ὀκτὼ χρόνων, ἀλλὰ μολαταῦτα ἐγήρασε πολὺ.

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκὸν, σύρας ἐσπευσμένως τὸ ὠρολόγιόν του, εἶνε ἐπτὰ παρὰ τέταρτον, καὶ ἔχω συνέντευξιν εἰς τὰς ἐπτὰ ἀκριβῶς μὲ ἕνα προμηθευτὴν ὁ ὁποῖος ἔκαμε στάσιν.

Χωρὶς δὲ νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ δεσμοφύλακος, ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου ἀπεμακρύνθη ταχείως βήμασι τῆς φρικώδους θέσεως, ἔνθα ἔμελλε νὰ πέσῃ ἡ κεφαλὴ τοῦ υἱοῦ του.

ΚΓ'

Ὁ κύριος Λεκὸν ἀπήρχετο μὲ τὸν θάνατον εἰς τὴν καρδιάν, καὶ καταρώμενος τὴν ἀτυχὴν ἰδέαν, ἦν ἔσχε θελήσας νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ δεσμοφύλακος.

Οὐδέποτε εἶχον εἰπεῖ αὐτῷ τόσον ἀποτόμως ὅτι ὁ υἱὸς του ἦτο ἀμετακλήτως ἀπολωλός, καὶ ὅτι ἄπασαι αἱ ἐλπίδες, δι' ὧν ἐθαυκαλιζετο ἡ πατρικὴ αὐτοῦ καρδιὰ, ἦσαν ἀνόητοι.

Ὁ Πήγασος, ὅστις οὐδόλως ἀπέκρουπεν αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν, ἀφηγεῖτο ἐν σούτοις τὰ γεγονότα διὰ τρόπου ἡττον ἀποτόμου.

Ἐξ ἄλλου, αἱ περιγραφαὶ ἐκεῖναι τῆς ὀλεθρίας μηχανῆς, ἡ θέα τῆς ζοφερᾶς ἐκείνης πλατείας, ἔνθα ὁ λαὸς δὲν συνηθροίζεται ἢ διὰ νὰ ἐντροφήσῃ ἐν τῇ ἀγωνίᾳ ἐνὸς δυστυχῆς μέλλοντος ν' ἀποθάνῃ, ἅπαντα ταῦτα τὰ προηγούμενα τῆς καταδίκης εἶχον καταστήσει αὐτὸν ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

Ἐσπευδε τὸ βῆμα, ἵνα φύγῃ τὰ μέρη ταῦτα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐνόμιζεν ὅτι διέκρινεν ἴχνη αἵματος.

Ἐτρεχε σχεδόν, καὶ ἔφθασεν, ἀσθμαίνων, πρὸ τῆς θύρας τῆς πενιχρᾶς οἰκίας ἐν ἣ ἔρχον ἐνοικιάσει, εἰς τὸν τρίτον ὄροφον καὶ ἐπὶ τοῦ ὀπισθεν μέρους τῆς οἰκίας, ἀθλιόν τι ἐνδιαίτημα, συγκείμενον ἐκ τριῶν δωμάτων.

Τὸ ἐνδιαίτημα τοῦτο, ἐπιπλωμένον διὰ τῆς φροντίδος τοῦ Πιεδοῦση, ἦτο ἀκριβῶς ὅ,τι ἐχρειάζετο εἰς ἀνθρώπον μὴ ἐπιθυμοῦντα νὰ κάμῃ τοὺς γείτονας αὐτοῦ κοινωνοὺς τῶν ὑποθέσεών του.

Ἡ οἰκία ἔκειτο εἰς τὸ βάθος διόδου τινός, ἢ μᾶλλον ἀδιεξόδου, καθόσον ὁ πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Ροκέτας ἀγων διάδρομος ἐκεῖνος δὲν εἶχεν εἴσοδον, ὅπως καὶ ἡ οἰκία δὲν εἶχε θυρωρόν.

Οἱ λοιποὶ οἰκίτητες τῆς οἰκίας, ἧς ὁ Ναβὰβ κατεῖχε μίαν γωνίαν, ἦσαν ἅπαντες ἐργάται.

Τὸ τε ὄνομα καὶ ἡ ιδιότης αὐτοῦ τῷ ἔτιδον δικαίωμα εἰσοδοῦ ἐντὸς τοῦ συνοικητηρίου τούτου τῶν ἐργατῶν.

Ὀνομάζετο κύριος Βινέ, καὶ ἔλεγεν ἐαυτὸν νομικὸν ἄνθρωπον, κατοικοῦντα εἰς τὰ περίχωρα καὶ μὴ ἐρχόμενον εἰς Παρισίους ἢ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν ἐσπέραν ὅπως δεχθῆ εἰς ἀκρόασιν τοὺς σπεύδοντας νὰ συμβουλευθῶσιν αὐτὸν πελάτας.

Δὲν ἐδέχετο, ἄλλως τε, ἢ δις μόνον τῆς ἐβδομάδος, οὐδέποτε ὅμως τὴν πέμπτην, εἰς τρόπον ὥστε, ἦτο βέβαιος ὅτι οὐδεὶς θὰ ἤρχετο νὰ διαταράξῃ αὐτόν, καθ' ὃν καιρὸν θὰ συνωμίλει μετὰ τοῦ Κάμπρεμερ.

Ἡ προνοητικότης καὶ ἡ ὀξυδέρκεια τοῦ διασῆμου ἐν ἀποστρατεία ἀστυνομικοῦ πράκτορος ἐγένοντο καταφανέστεραι ἀκριβῶς ἐκ τῆς δημιουργίας τοῦ προσώπου μὲ τὰς ἐπινοηθείσας αὐτῷ ιδιότητας, εἰς ὃ εἶχε δώσει τὸ ὄνομα Βινέ.

Ἀποφασίσας νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ σκηνῇ ἵν' ἀποπειραθῆ νὰ σώσῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ὁ κύριος Λεκὸν κατενόησεν ὅτι ὄφειλε νὰ ὑποκριθῆ πολλὰ πρόσωπα.

Τὸ τοῦ Ναβὰβ ἐχρειάζετο διὰ τινὰς ἀνάγκας τῆς ὑποθέσεως.

Μετμηφισμένος εἰς Ναβὰβ, ὁ πατὴρ τοῦ καταδίκου ἠδύνατο αὐτοδικαίως νὰ ἔχῃ εἴσοδον ἐν τῇ κοινωνικῇ τάξει ἔνθα ἔζη ἄνθρωπος, ὃν ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατάρθωσε νὰ θεωρῆ ὡς τὸν μεγαλύτερον ἐχθρὸν τοῦ υἱοῦ του, νὰ σπουδάξῃ τὰς ἐξέσεις καὶ τὰς σχέσεις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ νὰ τῷ ἀποσπᾷ τὰ μυστικά του.

Εἶνε ἤδη καιρὸς νὰ ἐξηγήσωμεν πῶς ὁ κύριος Λεκὸν ὑπωπτεύθη τὸν Τολβιάκ ὡς ἐξυφάναντα τὴν μηχανορραφίαν ἐντὸς τῆς ὁποίας περιπλάκην ὁ μνηστῆρ τῆς Θηρεσίας.

Ὁ γέρον ἀνιχνευτῆς, ἐκεῖνος, ὃν ἄλλοτε ἀπεκάλουν, ὁ γέρον ἐκκαθαριστῆς, ἐνήργει πάντοτε κατ' ἀρχὴν, συστηματικῶς, οὐδὲν δὲ σχεδὸν ἐγκατέλειπεν εἰς τὴν τύχην.

Ὑπελόγιζε τὰ γεγονότα μόνον ὅπως ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτῶν συνεπειάς, καὶ φθάσῃ διὰ σειράς λογικῶν συμπερασμάτων εἰς τὰ παραγαγόντα γεγονότα αἰτία.

Τοιοιουτρόπως, μετὰ τὴν καταδίκην τοῦ Λουδοβίκου, εἶπε καθ' ἑαυτόν: «Εἰς ἄνθρωπος καὶ μία γυνὴ ἐδολοφονήθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ. Δὲν εἶνε ὁ υἱὸς μου, ὅστις διέπραξε τὰ δύο ταῦτα κακουργήματα, τὰ κατηγοροῦντα ὅμως αὐτὸν φαινόμενα ἔχουν λόγον τινὰ ὑπάρξεως. Ἄ-

ναμφιβόλως, ανεμίχθη ἐμμέσως εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, ὅπως ἀθώως μάλιστα, ἀλλ' ὅπως δῆποτε ανεμίχθη, καὶ ὅταν, φε' εἰπεῖν, ὑποστηρίζει ὅτι οὐδέποτε ἐγνώρισε τὴν Μαρίαν Φασίτ, δὲν λέγει τὴν ἀλήθειαν. Διὰ τὴν ὅμως δὲν τὴν λέγει; Αὐτὸ πρέπει νὰ μάθω, ἐπειδὴ δὲ δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐπιτύχω παρ' αὐτοῦ ἐξομολογήσεις, τὰς ὁποίας ἠρνήθη νὰ μοι κάμῃ ὅταν τὸν ἠρώτησα εἰς τὸ κρατητήριον, πρέπει, ἀντὶ πάσης θυσίας, ν' ἀνακαλύψω εἰς ποίαν αἰτίαν ν' ἀποδώσω τὴν σιωπὴν του. Διὰ τοῦτο πρέπει εἰς τὴν Ἀγγλίαν νὰ ζητήσω.

Ὅθεν ὁ γέρον Λεκὸκ μετέβη εἰς Λονδῖνον, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πιεδούση, οὐτινος τὰ πλεονεκτήματα δὲν ἦσαν ἀπορριπτέα.

Ἐκεῖ ἔκαμε σπουδαίας ἐρεῦνας ἐπὶ τοῦ βίου, ὃν διήγεν ἄλλοτε ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐντὸς ἐκπαιδευτηρίου τῶν περιγύρων τοῦ Λονδῖνου. Αἱ ἐρευναι ὅμως αὐταὶ δὲν ἀπέδωσαν αὐτῷ τὰ περιμενόμενα ἀποτελέσματα.

Οὐδεὶς ἐνεθυμεῖτο νεανίδα καλουμένην Μαρίαν Φασίτ, μόλις δ' οἱ κάτοικοι τῆς κώμης Κλαφάν διετήρουν εἰσέτι εἰς τὴν μνήμην τὰς παρεκτροπὰς Γάλλου τινὸς μαθητοῦ, ὅστις ἄλλοτε εἶχεν ὀλίγον σκανδαλίσει αὐτούς.

Ἀντὶ τούτων, ὁ κύριος Λεκὸκ, λαβὼν πολλάκις, καθ' ὃν καιρὸν ἐξήσκει τὸ ἐπαγγέλιμα, ἀφορμὴν νὰ συναναστραφῇ μετὰ τῶν κυριωτέρων πρακτόρων τῆς Ἀγγλικῆς ἀστυνομίας, εὐρέθη φυσικῶς εἰς θέσιν νὰ συμβουλευθῇ τινὰς ἐξ αὐτῶν.

Ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ εἶχε κάμει μέγαν κρότον πέραν τοῦ πορθμοῦ, οἱ δὲ πράκτορες οὗτοι ἐνδιεφέροντο διὰ τὸ δυστύχημα τοῦ ἐν Γαλλίᾳ συναδέλφου αὐτῶν.

Εἰς ἐξ αὐτῶν, γηραιὸς τις ἀνιχνευτῆς, γνωστὸς διὰ τὰ πολλὰ αὐτοῦ κατορθώματα, ἐπέσυρε πρῶτος ἐπὶ τοῦ Τολβιάκ τὴν προσοχὴν τοῦ γέροντος Λεκὸκ.

Ὁ Τολβιάκ εἶχεν ἄλλοτε ἐργασθῆ μετὰ τοῦ ἀνιχνευτοῦ τούτου, ὅστις ἐγίνωσκε κάλλιστα τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ ποιότητα, ὅστις ὑπέδειξεν αὐτὸν τῷ Λεκὸκ ὡς δυνάμενον νὰ διαπράξῃ τὰ αἰσχίστα, καὶ ὅστις ἔκαμε λόγον περὶ τῆς κληρονομίας Ὁ - Σολιβάν, ὡς λίαν ὑπόπτου ὑποθέσεως.

«Ἐγκατέλειψε τὴν Ἀγγλίαν ἵνα ἐπιδοθῇ εἰς ἐπικερδεῖς δολοπλοκίας σχετικῶς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, εἶπεν ὁ ἀρχαῖος ἀστυνομικὸς πράκτωρ, διὰ τοῦτο ὀφείλετε νὰ ζητήσετε. Προσπαθήσατε πρῶτον νὰ μάθετε; ἐὰν ἢ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀρβαλέτ δολοφονηθεῖσα γυνὴ ἦτο ἐκ τῆς οἰκογενείας Ὁ - Σολιβάν, καὶ ἐὰν ἐγνώρισε τὸν Τολβιάκ.»

Προσέθετο ὅτι οἱ κληρονόμοι τοῦ λοχαγοῦ δὲν εἶχον ἀνευρεθῆ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καίτοι εἶχον λόγους τινὰς νὰ πιστεύωσιν ὅτι κατῴκουν ἐν Γαλλίᾳ.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πληροφοριῶν τούτων, ὁ κύριος Λεκὸκ εἶχε συλλάβει τὸ πρῶτον μέρος τοῦ σχεδίου του, τὸ συνιστάμενον εἰς τὸ νὰ μεταμορφωθῇ εἰς Ἰν-

δὸν ἄρχοντα, ὅπως εἰσαχθῇ εἰς τὴν συναναστροφὴν τοῦ κυρίου Τολβιάκ.

Ἐγκαθιστάμενος ὅμως εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον», ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι θὰ ἐλάμβανεν ἀνάγκην νὰ ἐξέρχεται ἐνίοτε τοῦ πλουσίου ἐνδικομητοῦ του καὶ τῆς ιδιότητός του ὡς Ναβάβ.

Τούτου ἕνεκεν ἡ ἀνάγκη τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ γραφείου τῶν ὑποθέσεων τοῦ κυρίου Βινέ, ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ἀδιεξόδῳ τῆς Ροκέτας.

Τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν περιέμενε τὸν ὀδοφύλακα, ὁ κύριος Λεκὸκ εἰσέδου μόνος ἐντὸς τοῦ βωμοῦ τούτου, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι οἱ γείτονες καὶ αἱ γείτονες αὐτοῦ εἶχον ἐξέλθει, ὅπως ἀναπνεύσωσι τὸν καθαρὸν ἀέρα ἐπὶ τοῦ βουλεβάρτου, ἀντὶ νὰ μείνωσιν, ὅπως ἐσυνειθίζον, καθήμενοι πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας.

Ἦναψε τὸν λύχνον τῆς κλίμακος καὶ τὴν λυχνίαν τοῦ γραφείου. Ἐφόρεσε χειρίδας ἐξ ἐστρωμένου πρασίνου ὑφάσματος, πιλίκιον μὲ γῦρον κεκλιμένον, ἤπλωσε πρὸ αὐτοῦ χειρογράφον τινὰ, ἐπεσώρευσε δέματα δικογράφων, ἄτινα ἔφερον ἐφ' ἐκάστου περικαλύμματος ὀνόματα κεφαλαγμένα διὰ χονδρῶν στοιχείων, καὶ ἄτινα ἐν τούτοις οὐδ' ἐλάχιστον ἔγγραφον δικογραφίας περιέκλειον.

Οὕτω προπαρασκευασμένος, ἐρωδιασμένος δὲ μὲ τὰς ιδιότητας τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ μὲ τὰς ἀπαντήσεις, εἰς ἃς προεμάντευεν ἐρωτήσεις, ὁ κύριος Λεκὸκ, περιμένων τὸν ἐπισκέπτην, ὃν ἔμελλε νὰ κομίσῃ αὐτῷ ὁ Πιεδούσης, ἤρχισε νὰ συλλογίζηται μίαν ἐνδιαφέρουσαν συνδιάλεξιν, ἣν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔσχε μετὰ τοῦ κυρίου Χόλτζ, δηλαδὴ μετὰ τοῦ Τολβιάκ.

[Ἐπιτετα συνέχεια].

X. ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΚΗΣ

ΟΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Καὶ θὰ εἶνε πολὺ μακροσκελής; ἠρώτησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, παρατηροῦσα μετὰ τινος ἀνησυχίας τὰ ὑπὸ πυκνῆς γραφῆς κεκαλυμμένα ἐκεῖνα φύλλα χάρτου, ἄτινα ὁ ἀνεψιὸς τῆς ἤνοιγεν ἐνώπιόν του.

Καὶ ὁ Ὁράτιος ἐπίσης ἠρώτησεν:

— Εἴσθε ἀρετὰ βέβαιος ὅτι ἐνδιαφέρει καὶ ἐμέ; Διότι ὁ πρόξενος τοῦ Μαγγάμ μοι εἶνε ἀπολύτως ἀγνωστος.

— Εἶμαι βεβαίωτος, ἀντεῖπε σοβαρῶς ὁ Ἰούλιος, διότι δὲν ἤθελον θέσει ἀνωφελῶς εἰς δοκιμασίαν τὴν ὑπομονὴν τῆς θείας μου καὶ ὑμῶν, ἂν ἄλλως εἶχε τὸ πρᾶγμα. Καὶ περὶ τούτου μέλλετε νὰ πεισθῆτε ὁ ἴδιος ἐὰν μοι κάμητε τὴν χάριν νὰ περιμεῖνητε.

Καί, λαμβάνων τὴν ἐπιστολὴν τοῦ προξένου, ἀνέγνωσεν:

«— Δὲν ἐνθυμοῦμαι χρονολογίας. Ἄλλ'

ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι πρὸ τριῶν περίπου μηνῶν ἐπληροπορήθην περὶ τῆς παρουσίας ἀσθενοῦς τινος ἀγγλίδος εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς πόλεως ταύτης. Ἐν τῇ ιδιότητί μου ὡς Προξένου τῆς Ἀγγλίας ὄφειλον νὰ ζητήσω τὰς περὶ ταύτης πληροφορίας καὶ τῇ παράσχω τὴν προστασίαν μου.

» Μετέβην συνεπῶς ἀθημερὸν εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ μὲ ὠδήγησαν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενοῦς.

» Ἦτο αὐτὴ νεανίς, ἥτις θὰ ἦτο ὠραία ὅταν εἶχε καλῶς, ἐξ ὅσων κρίνω. Ὅταν διὰ πρώτην φοράν τὴν εἶδον, ἀνέκραξα: «Ἄλλ' αὐτὴ εἶνε νεκρά!» Εἶχε τὴν κεφαλὴν περιδεδεμένην δι' ἐπιδέσμων καὶ ἠρώτησα τί τραῦμα εἶχε λάβει. Ἐμαθον τότε ὅτι τὸ ἀτυχὲς πλάσμα εἶχεν εὐρεθῆ, οὐδεὶς γνωρίζει οὔτε πῶθεν οὔτε πῶς, εἰς συμπλοκὴν νυκτερινὴν μετὰ τῶν Πρώσων καὶ τῶν Γάλλων καὶ ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς τραῦμα προήρχετο ἐκ τεμαχίου ἐκτραγείσης γερμανικῆς ὀπίδος.»

Ὁ Ὁράτιος, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐκάθητο νωχελῶς ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῶν νώτων κλιντηῶν, ἀνωρθώθη αἰφνιδίως καὶ ἀνέκραξε:

— Θεὲ τῶν οὐρανῶν! Μήπως εἶνε ἡ γυνὴ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν εἶδον ἐγκαταληφθεῖσαν ὡς νεκρὰν εἰς τὴν γαλλικὴν κалύβην;

— Μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ σὰς τὸ εἶπω, ὑπέλαβεν ὁ Ἰούλιος. Ἀκούσατε τὴν συνέχειαν. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Προξένου θ' ἀπαντήσῃ ἴσως ἀντ' ἐμοῦ.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν:

«Εἶχε διαδοθῆ ἀληθῶς ὅτι ἡ πληγωμένη ἦτο νεκρά καὶ ὅτι κατὰ τὴν ὑποχώρησιν των οἱ Γάλλοι τὴν εἶχον ἐγκαταλείψει. Εὐρέθη ἐπὶ τινος κλίνης ἐντὸς μιᾶς καλύβης καταληφθείσης ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ πρωσικοῦ φρητοῦ νοσοκομείου...»

— Ἰγνατίου Βέτζελ; — διέκοψεν ἀναφωνήσας ὁ Ὁράτιος.

— Ἰγνατίου Βέτζελ, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰούλιος, ρίψας βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς.

— Αὐτὴ εἶνε!... Αὐτὴ ἡ ἴδια! εἶπεν ὁ Ὁράτιος. Καίδη Ζάνετ, μὰς ἐνδιαφέρει ἀληθῶς πολὺ ἡ ἱστορία αὐτῆ. Ἐνθυμεῖσθε τί σὰς εἶχον διηγηθῆ περὶ τῆς πρώτης μετὰ τῆς Χάριτος συναντήσεώς μου; Καὶ βεβαίως θὰ ἐμάθετε ἔκτοτε περὶ τούτου πολὺ περισσότερα παρὰ τῆς ἰδίας Χάριτος.

— Αἰσθάνεται ἀκαταμάχητον ἀποστροφὴν ν' ἀναπολῆ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἐπὶ τῆς ἠπείρου ταξειδίου τῆς, ἀπῆντησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ. Μοὶ εἶπε μόνον ὅτι εἶχε κωλυθῆ εἰς τὴν πορείαν τῆς ἐπὶ τῶν συνόρων καὶ ὅτι τυχαίως εὐρέθη μετὰ τινος ἐτέρας Ἀγγλίδος, ὅπως ξένης καὶ ἀγνώστου εἰς αὐτήν! Φυσικῶς τῇ ἀπέτεινα ἐρωτήσεις τινὰς καὶ κατελήφθη ὑπὸ φρίκης ἀκούουσα αὐτὴν νὰ διηγῆται πῶς εἶχεν ἴδει τὴν γυναῖκα ἐκείνην νὰ φωνευσθῆ εἰς τὸ πλευρόν τῆς ὑπὸ τινος πρωσικοῦ μύδρου. Καὶ οὔτε ἐκείνη οὔτε ἐγὼ ἔσχομεν ἔκτοτε τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν

νὰ ἐπανάλθωμεν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ἐπραξες ἀριστα, Ἰούλιε, νὰ τηρήσης σιωπὴν ἐνόσῃ εὐρίσκειτο εἰς τὸ δωμάτιον παρούσα. Ἦδη ἐννοῶ τὰ πάντα. Ἡ Χάρις, ὡς εἰκάζω, θὰ εἶπε τὸ ὄνομά μου εἰς τὴν συνοδοιπόρον τῆς ταύτην, ἥτις, τόρα, ἔχουσα ἀνάγκην συνδρομῆς, ἀποτείνεται εἰς ἐμέ, τῆ μεσολαβήσει σου. Θὰ τῆ προσέλθω ἀρωγός, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ παρουσιασθῇ ἐνταῦθα πρὶν ἢ προδιαθέσω τὴν Χάριτα εἰς τὸ νὰ τὴν υποδεχθῆ, γνωστοποιούσα εἰς αὐτὴν ὅτι ζῆ.

— Δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ Ἰούλιος ταπεινῆ τῆ φωνῆ καὶ χωρὶς νὰ ἰδῆ τὴν θεῖαν του.

— Τί θέλεις νὰ εἶπῃς ;... Μήπως τὸ μυστήριον δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη ;...

— Οὔτε κὰν προσηγγίσαμεν αὐτό. Ἄλλ' ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ φίλου μου Προξένου.

«Μετὰ ἐπισταμένην ἐξέτασιν τοῦ υποτιθεμένου πτώματος, ὁ Πρώστος χειρουργὸς κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἀμελῶς εἶχον ἐξετάσει τὴν πληγωμένην, ὅτι ἀναστολὴ τῆς ζωῆς εἶχεν ἐκληφθῆ, ἐν τῆ συγχύσει καὶ τῷ θορύβῳ τῆς υποχωρήσεως τῶν Γάλλων, ὡς θάνατος. Τὸ ἐπιστημονικὸν ἐνδιαφέρον του ἐξήφθη καὶ ἠθέλησε νὰ ἐκτελέσῃ ἓν πείραμα, ὅπερ ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐγχειρίσεως περιεποιήθη ὁ ἴδιος τὴν ἀσθενῆ καὶ τὴν μετέγαγε κατόπιν εἰς τὸ πλησιέστερον πολιτικὸν Νοσοκομεῖον, ὅπερ ἦτο τὸ τοῦ Μαγχάιμ. Ὡν ἠναγκασμένος νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίαν του, ἀφῆκε τὴν ἀσθενῆ εἰς τὴν κατάστασιν τὴν εἶδεν, ἀναίσθητον ἐπὶ τινος κλίνης. Καὶ οὔτε ἐκεῖνος οὔτε ἡ Διοίκησις τοῦ Νοσοκομείου ἐγνώριζόν τι περὶ αὐτῆς. Δὲν εὗρον ἐπ' αὐτῆς οὐδὲν ἔγγραφον. Ὅ,τι ἠδυνήθησαν νὰ πράξωσιν οἱ ἱατροὶ ὅπως μὲ διαφωτίσωσι περὶ τῶν μέσων τοῦ ν' ἀνακαλύψω συγγενεῖς καὶ φίλους τῆς, συνίστατο εἰς τὴν ἐπίδειξιν τῶν λινῶν ἀσπρорρούχων τῆς ἐφ' ὧν ἐσημειοῦτο τὸ ὄνομά τῆς. Δὲν ἀνεχώρησα τοῦ Νοσοκομείου παρὰ ἀφοῦ ἐσημείωσα τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ τινος φύλλου τοῦ σημειωματαρίου μου. Ἰδοὺ αὐτό: *Μέρση Μερρίκ*».

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐξηγάγε τὸ σημειωματάριόν τῆς.

— Ἐπίτρεψον νὰ σημειώσω καὶ γὼ τὸ ὄνομα τοῦτο, εἶπε δὲν τὸ ἤκουσα ποτὲ καὶ ἐνδεχόμενον νὰ τὸ λησμονήσω. Ἐξακολούθησον, Ἰούλιε.

«— Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων δὲν εἶχον πλέον νὰ πράξω ἄλλο τι ἢ ν' ἀναμείνω νὰ μὲ εἰδοποιήσωσιν ἐκ τοῦ Νοσοκομείου εὐθὺς ὡς ἡ πληγωμένη θὰ ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ. Ἰκαναὶ ἐβδομάδες διέρρευαν χωρὶς νὰ λάβω οὐδεμίαν εἰδησιν τῶν ἱατρῶν. Μετὰ τινὰ χρόνον ἔλαβον πληροφορίας, ὅτι ὁ πυρετὸς κατέρυχε τὸ δύσμοιρον τοῦτο πλάσμα, ὅπερ ὑφίστατο ἀλληλοδιαδόχως περιόδους ἐξ-ἀντλήσεως καὶ προσβολὰς παραληρημάτων, διαρκουσῶν τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα τῆς θείας σας Λαίδης Ζάνετ Ρόυ διέφευγε

πολλάκις τῶν χειλέων τῆς· τὰ λοιπὰ ὅσα ἔλεγεν ἦσαν ὅλως ἀκατανόητα παρὰ τῶν ἀνθρώπων οἵτινες τὴν περιεκύκλουν. Ἐσκέφθη ἀπαξ ἢ δις νὰ σὰς γράψω καὶ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ὁμιλήσετε εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ. Ἄλλ' ἐπειδὴ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οἱ ἱατροὶ μοι ἔλεγον ὅτι οὔτε περὶ τῆς ζωῆς τῆς οὔτε περὶ τοῦ θανάτου τῆς ἦσαν ἀκόμη βέβαιοι, ἀπεφάσισα νὰ περιμείνω. Πρὸς τί νὰ σὰς ἐνοχλήσω, ἐὰν τοῦτο δὲν ἦτο ἀναγκαῖον ;»

— Εἶσαι καλλίτερος κριτῆς ἐμοῦ καὶ παντὸς ἄλλου, εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἀλλὰ δὲν βλέπω κατὰ τί καὶ τὸ μέρος τῆς ἱστορίας σου, ὅσον καὶ τὸ προηγούμενον, δύναται νὰ μοι εἶνε ἐνδιαφέρον.

— Ἀκριβῶς, ὅ,τι ἐμελλον νὰ εἶπω καὶ ἐγὼ, ἐπεῖπεν ὁ Ὀράτιος. Εἶνε θλιβερὰ ἱστορία, ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ τί ἔχομεν νὰ κάμωμεν ἡμεῖς εἰς ὅλα αὐτά ;

— Περιμείνατε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰούλιος, καὶ θὰ ἰδῆτε.

«— Ἐπὶ τέλους εἰδοποιήθη ἐκ τοῦ Νοσοκομείου ὅτι ἡ Μέρση Μερρίκ ἦτο ἐκτὸς κινδύνου καὶ ἰκανή, καίτοι πολὺ ἀδύνατος ἀκόμη, ν' ἀπαντήσῃ εἰς τινὰς, ἐρωτήσεις, ἃς ἠθελον τῆ ἀποτείνει. Μόλις ἔφθασα εἰς τὸ Νοσοκομεῖον μοι ἐζήτησαν, πρᾶγμα ὅπερ μὲ ἐξέπληξεν ὀλίγον, νὰ ἐπισκεφθῶ πρῶτον τὸν Ἀρχίατρον ἐντὸς τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου του. «Νομίζω ὅτι εἶνε καλόν, μοι εἶπεν οὗτος, νὰ σὰς προδιαθέσω ὀλίγον πρὶν ἢ ἰδῆτε τὴν ἀσθενῆ. Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ ἐπιστήτητε ἀκρως τὴν προσοχὴν σας ὅταν θὰ τῆ ὁμιλήσητε, ὅπως μὴ τὴν ἐξερεθίσσητε. Μὴ ἀποδείξετε εἰς αὐτὴν τὴν ἐλαχίστην ἐκπληξιν, μὴ ἐκδηλώσετε τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν, ἀκόμη καὶ ἂν σὰς εἶπῃ τὰ παραδοξότερα πράγματα. Ἐνταῦθα δὲν ἔχομεν πάντες οἱ ἱατροὶ περὶ ταύτης τὴν αὐτὴν γνώμην, διχογνωμοῦμεν. Οἱ μὲν, καὶ ἀνήκω καὶ γὼ εἰς τούτους, δὲν εἶνε βέβαιοι ὅτι ἀνέκτησε πλήρη τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ τῆς. Δὲν προχωρῶ μέχρι τοῦ νὰ εἶπω ὅτι εἶνε παράφρων... διότι εἶνε ἡσυχωτάτη καὶ ἀκίνδυνος... Πιστεύομεν ὅμως ὅτι διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν φαντασιοπληξίας σταθερᾶς, γειτονεύουσης τῆ παραφροσύνης. Λάβετε ὑπ' ὄψιν τὴν προειδοποίησίν μου... καὶ ἤδη μετέβητε καὶ κρίνατε ὑμεῖς ὁ ἴδιος».

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ALBERT LEROY

N A N I - N A N I

Διήγημα

— Θὰ παύσης ἐπὶ τέλους, Κατερίνα, νὰ τριγυρίζῃς στὸ τραπέζι ; Μὲ παρασκότησεις. Ἐεῦρεῖς πολὺ καλὰ πῶς δὲν ἔμπορῶ νὰ ὑποφέρω τὸν θόρυβο. Ἄφρσέ με λοιπὸν ἡσυχον, Κατερίνα.

Καὶ ὁ ἱατρὸς Νέρου μετὰ τὴν ἀποστροφὴν του ταύτην πρὸς τὴν γραίαν ὑπρέ-

τριάν του Κατερίναν ἐπανάλαβε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱατρικοῦ ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ του, the Lancet, σημειῶν ἐδῶ κι' ἐκεῖ διὰ μολυβδίδος ἐνδιαφέροντα τινὰ χωρία.

Ἡ ὑπρέτρια δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ ἀκούσῃ, ἀλλὰ παρέμεινε ἐν τῷ ἐστιατηρίῳ ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐνῶ ἐν τῇ βαθεῖα σιγῇ ἤκούετο μόνον ὁ θόρυβος τῶν περιστρεφόμενων πυρετωδῶς, ὑπὸ τῆς σκελετωδῶς σχεδὸν χειρὸς τοῦ ἱατροῦ, φύλλων τῆς ἐφημερίδος.

Ἀπὸ τοῦ κρεμαμένου λαμπτήρος τὸ φῶς ἐπεχύνετο ὡς κύμα ἐπὶ τοῦ ὀστεώδους προσώπου τοῦ ἱατροῦ, ἐνῶ τὰ βλέφαρά του συνωφρουντο πού καὶ πού ἐκ τῆς ἐντυπώσεως ἦν τῷ παρηγάγεν ἡ ἀνάγνωσις.

Ἡ Κατερίνα μετεκινήθη μικρὸν καὶ ὁ γέρον ἱατρὸς μετεστράφη ἀνυπομονῶν.

— Ἀκόμη !... Μὰ δὲν θὰ μ' ἀφήσης ἡσυχον ;

Ρίψας δὲ τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτῆς καὶ ἰδὼν ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐδάκρουν :

— Ἄς δούμε λοιπόν, καλὴ μου Κατερίνα, τί ἔχεις, εἶπεν, ἠπιώτερος γενόμενος. Ἐεῦρεῖς ὅτι δὲν ἔχω ἐλευθέραν παρὰ τὴν μισὴν αὐτὴν ὄραν μετὰ τὸ φαγεῖ μου. Πές μου, τί θέλεις ; Λέγε μου γρήγορα.

Ἡ ὑπρέτρια ἐπλησίασε καὶ κλαίουσα εἶπεν εἰς τὸν κύριόν τῆς, ὅτι ἐπεθύμει παρ' αὐτοῦ κάτι τι πολὺ σπουδαῖον, ἀπίστευτον.

Ὁ Νέρου τὴν ἤκουεν.

Ἡ Κατερίνα διηγήθη, ὅτι ἡ ἀδελφὴ τῆς, χήρα μὲ τέσσαρα παιδιὰ, ἦτο ἐτοιμόγεννος τὸ τελευταῖον δῶρον τοῦ ἀποθανόντος συζύγου. Δὲν ὑπῆγεν εἰς τὸ μαιευτήριον ἕνεκα τῶν τεσσάρων μικρῶν τῆς, τὰ ὁποῖα ἠθελον μείνει εἰς τοὺς πέντε δρόμους. Ἐκείνη ἀναμικτή, ἀρρωστημένη, καὶ ἔπειτα, οὔτε λεπτό. Ἡ Κατερίνα ἔκανε ὅ,τι ἔμπορούσε καὶ πάλιν ἤρχετο νὰ παρακαλέσῃ τὸν κύριόν τῆς νὰ θελήσῃ νὰ τὴν ζεγγηνήσῃ.

— Παναγία μου, ἔλεγεν ἡ ὑπρέτρια ὀδυρομένη, ζεῦρω πῶς σὰς ζητῶ πράγματα σχεδὸν ἀδύνατα, γιατί ἔχετε τόσους ἀρρώστους, μὰ πάλι ἐσεῖς μονάχα ἔμπορούσατε νὰ τὴν σώσετε, τὴν καυμένη τὴν ἀδελφὴ μου πού πάει νὰ πεθάνῃ. Γιὰ συλλογισθῆτέ το λιγάκι... τέσσαρα μικρὰ παιδιὰ χωρὶς πατέρα, καὶ χωρὶς μάνα.

Ὁ γέρον ἱατρὸς ἤκουεν, ἐπαίσθητῶς δυσηρεσθημένος.

Ἡ Κατερίνα ἐπερίμενε ἀνῆσυχος.

— Καλὰ, καλὰ, λοιπόν, εἶπε, μὴ κλαῖς καὶ θὰ πάγω. Ἐεῦρεῖς πολὺ καλὰ πῶς δὲν ἀφίνω τὸν κόσμον νὰ πεθαίνῃ ἔτσι, καὶ ἔμπορούσες νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλ' αὐτὰ χωρὶς νὰ στρυφογυρίζῃς μία ὥρα δίπλα μου. Ἐλα, τῆ γούνα μου, τὴν ἀμαξά μου καὶ πάμε... Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος... γιὰ γυναῖκες. Καὶ πού κάθεται ἡ ἀδελφὴ σου ; Στὸ διάβολο βέβαια. Καὶ στὸ ἔβδομο πάτωμα, ἔ ;

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Κατερίνα, συγκεχυμένη καὶ μειδιῶσα, εἰς τὸ πέμπτον μόνον.

— Πάλι καλά, κερδίζομε δυὸ πατώματα.

Κατακεκλιμένη ἐπὶ ψιαθίνου στρώματος, ἐν ἐλευσίῳ δωματίῳ, ἡ χήρα ἔδακνε τὰς χεῖρας ἐκ τῶν πόνων τῆς ἐγκυμοσύνης. Τὰ τρία μεγαλιτέρα τέκνα τῆς ἔμμενον παρὰ τῆ γείτονι. Εἰς τὴν ἀντικρυνὴν δὲ γωνίαν τοῦ δωματίου ἐπὶ τινος ἀχυροστρομνῆς ἐκοιμάτο τὸ μικρότερον, στηρίζον τὴν παρεὶαν ἐπὶ τῆς χειρὸς του.

Ἡ Κατερίνα ἔβαινε ἀπὸ τῆς κλίνης εἰς τὴν ἐστίαν πρὸ τῆς ὁποίας ἐκάθητο ὁ ἰατρός. Εἶχαν ἀνάψει μερικοὺς γαιάνθρακας καὶ θάλλπος ἀσύνηθες ἐβασίλευεν ἐν τῷ δωματίῳ. Ὁ ἰατρός ἀνεγίνωσκε μερικὰ βιβλία ἅτινα ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, χωρὶς νὰ ἀσχολῆται περὶ τοῦ μέρους εἰς ὃ εὐρίσκητο. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἄμα οἱ πόνοι τῆς ἐτοιμογένου ἠϋξάνον ἔσπευδε πρὸς αὐτήν, τὴν ἐξήταζε καὶ ἀφοῦ με ὀλίγους λόγους τὴν παρηγόρει ἔσπευδε πάλιν εἰς τὴν θέσιν του. Ἡ ὥρα τοῦ τοκετοῦ ἐπλησίαζεν. Ὁ Νέρου ἀφῆκε τὰ βιβλία του καὶ ἐπλησίασε τὸ φῶς παρὰ τὴν κλίνην τῆς ἀσθενοῦς.

— Τὸ παιδί ἔρχεται κακὰ, εἶπε, καὶ ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ μὲ φέρης ἐδῶ, Κατερίνα. Ἄν ἦτο κανεὶς ἄλλος ἀπειρος θά τα ἔχανε...

Μετὰ δύο ὥρας πλήρεις ἀλγηδόνων ἡ γυνὴ ἠλευθερώθη.

— Νά το, εἶπεν ὁ ἰατρός μειδιῶν καὶ ἐναποθέτων τὸ νεογέννητον εἰς τοὺς βραχίονας τῆς Κατερίνας. Εἶνε ἕξ ὥραις, μὸς μένει μιὰ ὥρα ἀκόμη νὰ κοιμηθῶ. Ἐσὺ Κατερίνα μεῖν' ἐδῶ.

Ἡ λεχὼ ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τὰ ὀμματα πλήρη δακρῶν.

— Καλὰ καλὰ... εἶπε... Ἡ μαμὰ νὰ σωπάσῃ.

Καὶ πρὸς τὴν Κατερίναν ἀποτεινόμενος ἡ ὁποία τὸν ὠδήγει ἕως τῆς θύρας καὶ θέτων εἰς τὴν χεῖρά της ποσόν τι χρημάτων:

— Θὰ τῆς δώσης αὐτά, καὶ ἂν δὲν φθάσουν...

— Ἡ κυρία κόμησσα Τολλέ ἔστειλε τρεῖς φοραὶς ἀπὸ τὸ πρῶν καὶ σὰς ἐζήτησεν, εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος εἰς τὸν ἰατρὸν ἄμα εἰσῆλθε.

— Καλὰ, ἄς ξαναστείλῃ ἄλλη μιὰ, σὰν θέλῃ. Εἶμαι κατακουρασμένος, θέλω νὰ κοιμηθῶ... Καὶ ἂν ἀρρωστήσουν ὄλαις ἡ κόμησσαις τοῦ κόσμου, ἀδιαφορῶ. Ἐλα νὰ μ' ἐκδύσης.

Καὶ πλήρης ὀργῆς ὁ ἰατρός ἔριψε τὰ χειρόκτιά του καὶ τὴν ράβδον του ἐπὶ τινος ἐπίπλου.

— Μὰ πάλι, εἶπεν, ἄς μὴ κοιμηθῶ. Ἐλα ξύρισέ με καὶ κτένισέ με. Θὰ πάγω νὰ κάμω τὰς ἐπισκέψεις μου. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπανελάβε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ του, ἕως οὐ τὸν εἰδοποίησαν ὅτι ἡ ἀμαξία του τὸν περιέμενε.

— Ἀλήθεια, ἐσκέφθη, ἂν ἐπήγαινα

σ' αὐτὴ τὴν χαριτωμένη κόμησσα. Τὶ διαβόλο πάλι ἔχει ἡ μικρούλα μου;

Κε' αὐτὴν ἀκόμη, ἐγὼ τὴν ἔχω γεννήσει... χωρὶς κανένα πόνο, προσέθηκε μειδιῶν διὰ τὸν ἀστεῖσμόν του, τὸν ὅποιον ἐπανελάμβανε δι' ἑκατομμυριοστὴν φορὰν.

Ὁ ἰατρός περιεμένετο εἰς τὸ μέγαρον, ὅπως παρὰ τῷ λαφῷ Ἰσραὴλ ὁ Μεσσίας. Τὸν εἰσήγαγον εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κομῆσης ἐμπεπετασμένον ἐκ ροδίνου χλωδου μετὰ ζωτοῦ, ὅπου τὸν περιέμενε αὐτὴ χαϊδευομένη ὑπὸ τὰ βαρύτερα καλύμματα τῆς ὡς γαλῆ.

Ἦτο ἀσθενής· πολὺ ἀσθενής. Εἶχε βῆξι πολὺ τὸ μεσονύκτιον καὶ αὐτὸς ὁ ἰατρός, ὁ κακοῖατρός ἀργήσε νὰ ἔλθῃ.

Ὁ γέρων ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην μειδιῶν, ἔψαυσε τὸν σφυγμὸν τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἠκρόασθη σοβαρῶς καὶ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἶνε τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, ἀγαπητῆ μου. Μία μικρὰ βρογχίτης, μὰ πολὺ μικρὰ.

— Καὶ ὅμως, ἰατρέ, σὲ βεβαιῶ, ὅτι κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἔβηξα, μὰ ἔβηξα πολὺ. Θαρροῦσα πῶς εἶχα ἕνα κόκκινον σίδερο εἰς τὸ στήθος μου.

Ὁ ἰατρός Νέρου ἐπανελάβε τὸ σοβαρὸν του ὕφος.

— Διάβολε, τότε πρέπει νὰ στηθοσκοπήσωμεν.

Καὶ παραμερίζων τὰς δαντέλας τοῦ νυκτικοῦ ὑποκαμίσου, ἀπεκάλυψε γυμνὸν τὸν λαίμον τῆς νεαρᾶς γυναικός, τῆς ὁποίας αἱ ρόδιναὶ στρογγυλότητες ἀνεκινήθησαν.

Ἡ κόμησσα ἦτο κατακεκλιμένη μετὰ τὸ βλέμμα ἀόριστον, ὁ δὲ ἰατρός ἔκυψε προσκολλῶν τὸ οὖς του εἰς τὸ στήθος τῆς ἀσθενοῦς.

Ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ τῆς εὐόδου ταύτης σαρκός, ὁ ἰατρός ἠσθάνθη μεθυστικὴν τινα ὁσμὴν, τὰς δυνάμεις του ἐκλείπουσας καὶ τὰ βλέφαρά του κλειόμενα.

Ἀπεκοιμήθη.

Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν τὸ γερωντικὸν ὦραϊον πρόσωπόν του ἐπὶ τοῦ ὁποίου διεκρίνετο ὁ κάματος τῆς μελέτης τῆς ἐπιστήμης, ἠκολούθει τὴν ρυθμικὴν κίνησιν τῆς ἀναπνοῆς τῆς κομῆσης, ἡ ὁποία τὸν προσέβλεπε μετὰ τρυφερότητος σεβαστῆς, προερχομένης ἐκ τοῦ καὶ μεγάλου ἔρωτος διὰ τὸν ἀγαθὸν τοῦτον γέροντα.

— Λοιπόν, ἰατρέ, ζύπνησε. Ἀρκετὰ ἔκανες νάνι-νάνι. Μιστὴ ὥρα ἐπέρασε πού με στηθοσκοπεῖτε... Διάβολε, προσέθηκε μειδιῶσα χαριέντως, ζεῦρετε καλὰ καὶ διαλέγετε τὰ προσκέφαλά σας.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ γέρων ἰατρός συγκοιμήμενος ἐζήτησε συγγνώμην:

— Ἐννοια σας, ἔννοια σας, ἐπανελάβε καὶ ζεῦρω καλὰ πού ἐπέρασατε τὴν νύκτα σας, καὶ θὰ σὰς στείλω καὶ γὼ σὲ λίγο χίλια φράγκα διὰ τὴν μητέρα καὶ τὰ πέντε μικρὰ τῆς.

Αἶσιμος

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πῶδονται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδροσικῶν τελῶν].

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολά Δρ. 3 (3,30)
«Ἡ Γυναικὶς, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετὰ φρασὶς Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 4 [4,20]
Ποήματα I. Γ. Τσκασιάνου Δρ. 3. (3,20)
Χρυσόδετα »

«Μαρὶ Ἀντωνιέττα, ὑπὸ Γ. Ρίμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετὰ φρασὶς Γ. Κ. Σφήκα λ.50 [55]
«Μία ἡμέρα ἐν Μадρὰ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάσσα, Δραχ. 4,50 (4,60)
«Οἱ Μελλόνουμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἰ. Β. Μαριέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δρ. 4,50 [4,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτο Σηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδελφὰ τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετέθη ἐντέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γενιτσάρων». Τόμοι 2. Δρ. 5. [5,50]
«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle Mendès Δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκῶδες τόμους. Δρ. 4 [4,40]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετὰ φρασὶς Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,20]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ρονσον-De-Terrail, τόμοι ὀγκῶδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ», μυθιστορία Ἐμ. Γουζάλῆς. Δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγῶ, μετὰ φρασὶς I. Καρασσούσα τόμοι 2) Δρ. 4 (4,30)

«Αἱ τίμαι γυναικῶν» διήγημα ὑπὸ Adèrne Aehard. Δρ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο; Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δραχ. 2 [2,20]

«Υπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] Δρ. 4 [4,20]

«Κωμοδίον» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γουζάλῆς Κορδούβιος ἡ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία Δρ. 4,50 [4,70]

«Παλαιὰ Ἀμαρτία» λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Δρ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Δρ. 60 [70]

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Ρουσον - De - Terrail Δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἰαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 4) Δρ. 6 [6,60]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ἰαβιὲ δὲ Μοντεπὲν Δρ. 4,50 [4,70]

«Ἐθελβίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὁρλέν Δρ. 4,70 [4,80]

«Ἑλληνικαὶ Σηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροσφερίου, μετὰ φρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5,50]

«Αἰγυπτία Βασιλοπάις» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετὰ φρασὶς ὑπὸ Ε. Γαλάη, I. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς) Δρ. 5,50 [6]

«Ἡ μυστηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon Δρ. 2 [2,20]

«Ἡ Ναξία Μαριάνθη» μυθιστορία πρώτου τυπου Δρ. 4,30 (4,50)

«Περιοδία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν, Δρ. 4,70 (2)

«Ὁ Ἀρχὸν τοῦ Κόσμου», μυθιστορία εἰς 6 τόμους Δρ. 8 (9)

«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπητῆς» μετὰ φρασὶς Γ. Κ. Ζαλακώστα Δρ. 4 (4,50)
«Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)